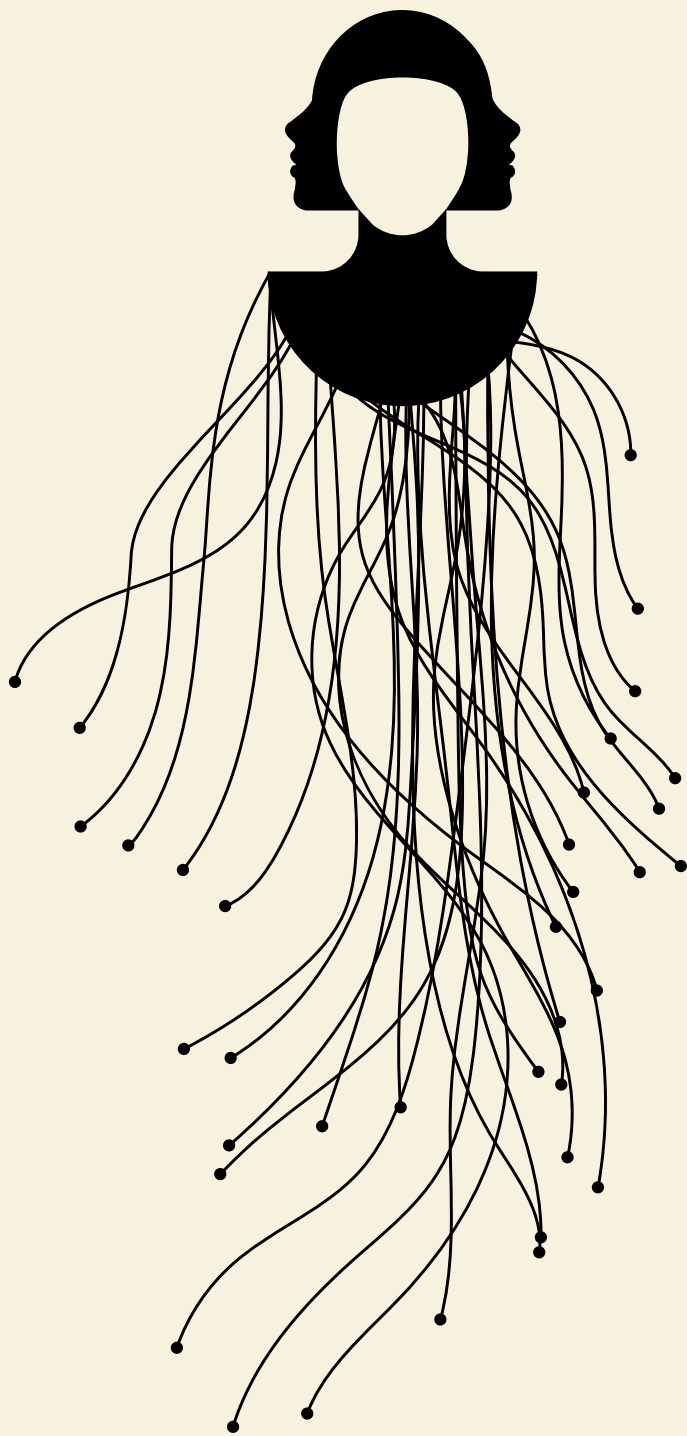

Έρα Καραδημητρίου

Κ
Α
Φ
Ε
—
Ο
Υ
Τ
Ο
Π
Ι
Α

Η Ήρα Καραδημητρίου γεννήθηκε το 1983 στην Αθήνα. Είναι πτυχιούχος του Τμήματος Επικοινωνίας και ΜΜΕ του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και έχει Μsc στην Πολιτισμική Πληροφορική από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου. Έχει εργαστεί στον χώρο της Ανάπτυξης Ιστοσελίδων και των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης. Από το 2019 μέχρι το 2021, παρακολούθησε μαθήματα Δημιουργικής Γραφής στην Artens. Αναρτά κείμενά της στην ιστοσελίδα Μικρές Ιστορίες (www.irakara.site). Το Καφέ Ουτοπία είναι η πρώτη δημοσιευμένη της νουβέλα.

Ήρα Καραδημητρίου

Κ
Α
Φ
Ε
—

Ο
Υ
Τ
Ο
Π
Ι
Α

Ήρα Καραδημητρίου, Καφέ Ουτοπία

Copyright © 2022, Ήρα Καραδημητρίου

Πρώτη έκδοση:
Αθήνα, Νοέμβριος 2022

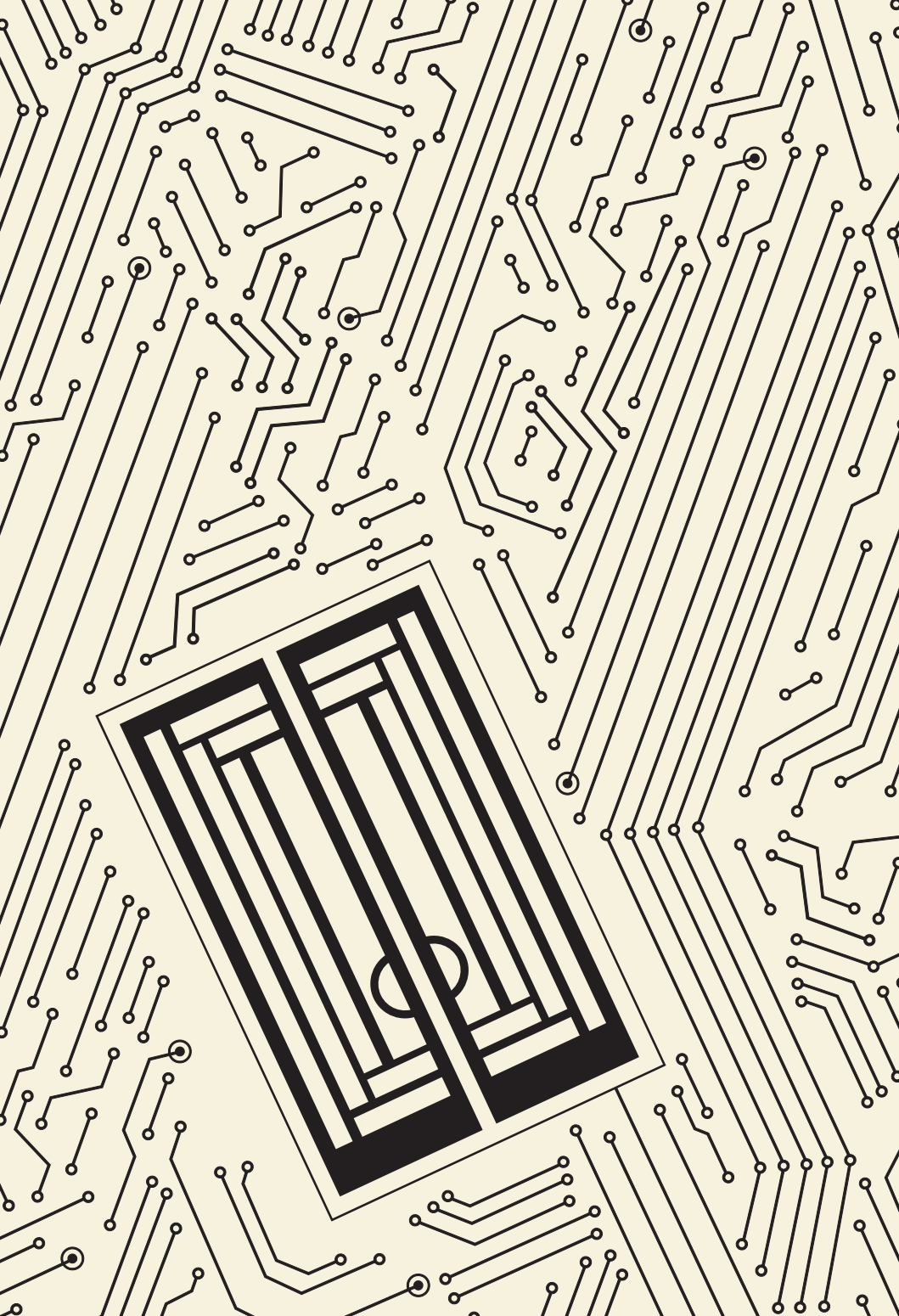
Γλωσσική Επιμέλεια:
Λάμπρος Δ. Σταθόπουλος

Σχεδιασμός εξωφύλλου και σελιδοποίηση:
Μαρία Καλοφούτη

ISBN: 978-618-00-4252-8

<https://irakara.site>

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, διανομή ή αναμετάδοση αυτής της έκδοσης με οποιοδήποτε μέσο, συμπεριλαμβανομένων της φωτοτυπίας, ηχογράφησης, ή οποιασδήποτε άλλης ηλεκτρονικής ή μηχανικής μεθόδου χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Εξαιρούνται οι μικρής έκτασης παραθέσεις που συμπεριλαμβάνονται σε κριτικές και συγκεκριμένες μη εμπορικές χρήσεις, όπως αυτές ορίζονται από τον νόμο περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Το παρόν έργο αποτελεί αντικείμενο μυθοπλασίας και οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα ή καταστάσεις είναι απλή σύμπτωση.


```
<h1>
```

```
<<!-- Σταθμός Πλατείας Κοινωνικών Δικτύων -->
```

```
</h1>
```

Το κινητό της Τζόντι δονήθηκε. Βρισκόταν στο μετρό, υπέργεια γραμμή 3 της Φρενάζια, με προορισμό τον σταθμό της οδού Μόντεμ. Το έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν της. Με το ένα χέρι κρατιόταν από τη χειρολαβή του βαγονιού και με το άλλο ξεκλείδωνε τη συσκευή. Μόλις είχε λάβει μια ειδοποίηση από το b Social. Τη συγκεκριμένη μέρα έκλεινε τα είκοσι ένα και λάμβανε συνεχώς μηνύματα με ευχές.

«Όχι, ρε μπαμπά!» είπε δυνατά η Τζόντι και ξαφνικά ένιωσε τα βλέμματα των συνεπιβατών της να πέφτουν με απορία και φόβο επάνω της. Είχε ακόμη τρεις στάσεις μέχρι να φτάσει στο διαμέρισμα του πατέρα της. Η ώρα ήταν πέντε και μισή το απόγευμα και η κίνηση στους δρόμους ήταν φριχτή. Αν κατέβαινε από τον συρμό στον επόμενο σταθμό και έπαιρνε ταξί,

θα έφτανε τουλάχιστον δέκα λεπτά αργότερα απ' ό,τι εάν συνέχιζε τη διαδρομή της με το μετρό. Άρχισε να γράφει ένα μήνυμα με παραλήπτη τον πατέρα της. Τα δάχτυλά της έτρεμαν επάνω στην οθόνη του τηλεφώνου της. «Μπαμπά, μην το κάνεις! Σε αγαπάω! Σε είκοσι λεπτά θα είμαι σπίτι». Καμία απάντηση.

Η Τζόντι βγήκε απ' τον συρμό σπρώχνοντας όσους αφηρημένους επιβάτες έφραζαν με τα σώματά τους την πόρτα. Κατευθύνθηκε προς την έξοδο που οδηγούσε στη Λεωφόρο Οθονών Αφής. Το διαμέρισμα του πατέρα της βρισκόταν ένα τετράγωνο μακριά από τον σταθμό του μετρό.

Άρχισε να τρέχει. Δυνατός αέρας ανακάτωνε τα μαλλιά της. Μέσα σε τρία περίπου λεπτά βρέθηκε να χτυπάει ξέπνοη το κουδούνι του διαμερίσματος. «Μπαμπά! Μπαμπά, άνοιξε!» Άνοιξε την τσάντα της κι άρχισε να πετάει από δω και από κει ό,τι είχε μέσα. «Επιτέλους!» φώναξε κρατώντας στα χέρια της ένα μπρελόκ φορτωμένο με κλειδιά. Άρχισε να δοκιμάζει στην κλειδαριά το ένα κλειδί μετά το άλλο. Η πόρτα άνοιξε. Το σώμα του πατέρα της ήταν κρεμασμένο μ' ένα καλώδιο δεμένο από το φωτιστικό στο ταβάνι. Ένα σκαμπό βρισκόταν κάτω, αναποδογυρισμένο. Μια κραυγή τρόμου κι ένας λυγμός ξέφυγαν από τα χείλη της. Με όσες δυνάμεις τής είχαν απομείνει αγκάλιασε με το ένα χέρι το αιωρούμενο σώμα και με το άλλο έσυρε το τραπέζι του γραφείου δίπλα του και το απόθεσε πάνω.

Ξέσφισε τη θηλιά από τον λαιμό του. Έσβησε την κάμερα του υπολογιστή που βρισκόταν απέναντί του. Η οθόνη του υπολογιστή είχε κατακλυστεί από μηνύματα. Ήδη σειρήνες από ασθενοφόρα και περιπολικά ακούγονταν έξω.

,-----

<h2>

<<!-- Η Τζόντι στη Μνημοθήκη -->

</h2>

Διέσχισε το λόμπι του κτιρίου και έφτασε μπροστά σε έναν μακρύ διάδρομο που την είσοδό του όριζαν δύο αντικριστές, κάθετες μεταλλικές πλάκες. Ήταν το Σημείο Ελέγχου. Έκανε ένα βήμα μπροστά. Με το που πάτησε το πόδι της ανάμεσα στις πλάκες, ένας ήχος, που έμοιαζε με συναγερμό αυτοκινήτου, άρχισε ν' ακούγεται.

«Παρακαλώ περάστε από δω για σωματικό έλεγχο», είπε μια φύλακας. Η Τζόντι στάθηκε μπροστά της ανοίγοντας τα πόδια και εκτείνοντας τα χέρια στο ύψος των ώμων. Η φύλακας άρχισε να ψηλαφεί το σώμα της Τζόντι. «Βγάλτε από τα μαλλιά το τσιμπιδάκι σας και ξαναπεράστε από το Σημείο Ελέγχου».

Το μέτωπο της Τζόντι σκεπάστηκε από την πεσμένη φράντζα των μαλλιών της. Άφησε το τσιμπιδάκι της

στον ιμάντα που προωθούσε αντικείμενα στο Κιβώτιο Ελέγχου Αντικειμένων. Ξαναπέρασε από τον έλεγχο.

«Έχετε κάποιο ραντεβού;» ρώτησε η φύλακας.

«Με περιμένει ο κύριος Μάλβεϊ».

«Το όνομά σας;»

«Τζόντι Στάρπιλ»

«Εικοστός δεύτερος όροφος, γραφείο 2251», είπε και η Τζόντι κατευθύνθηκε προς το ασανσέρ. Μια πινακίδα στην πόρτα του γραφείου 2251 έγραφε: «Κρις Μάλβεϊ, Γενικός Διευθυντής Τμήματος Αποθήκευσης και Ταξινόμησης Μνήμης». Η Τζόντι χτύπησε ζωηρά την πόρτα.

«Περάστε», ακούστηκε μια σταθερή, δυνατή φωνή.

Η Τζόντι αντίκρισε όρθιο, δίπλα στο παράθυρο του γραφείου του, έναν άντρα γύρω στα σαράντα πέντε, ντυμένο κομψά. Ο χώρος μύριζε έντονα καπνό κι επάνω στο γραφείο ήταν αφημένη μια πίπα.

«Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;» ρώτησε ο Κρις Μάλβεϊ.

«Ονομάζομαι Τζόντι Στάρπιλ».

«Και πώς μπορεί η Κρατική Μνημοθήκη της Φρενάζια να σας φανεί χρήσιμη;»

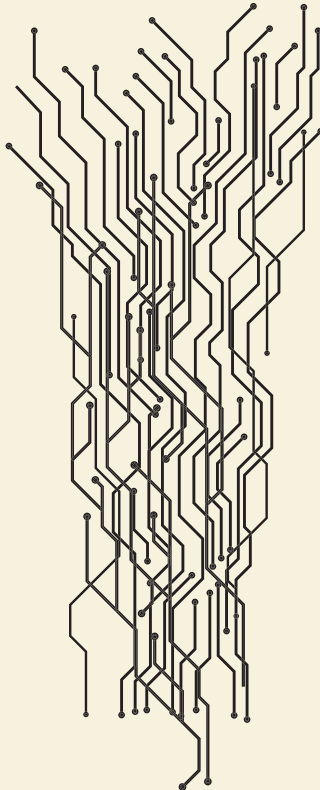
«Ψάχνω για το Ιστορικό Ζωής του πατέρα μου, του Βέγγι Στάρπιλ». Είχαν περάσει τρεις μήνες από τότε που αυτοκτόνησε.

Η Τζόντι κάθισε μπροστά σ' έναν υπολογιστή στο αναγνωστήριο της μνημοθήκης κι άρχισε να κάνει αναζήτηση πληκτρολογώντας το όνομα του πατέρα της. Μετέφερε ενδιαφέρουσες πληροφορίες στον υπολογιστή της. Οι μνήμες του ήταν ταξινομημένες σε δύο ευρύτερες κατηγορίες: στις Ευχάριστες Αναμνήσεις και στις Δυσάρεστες Αναμνήσεις. Η πρώτη κατηγορία αφορούσε σε ό,τι είχε προκαλέσει ικανοποίηση στον πατέρα της. Από τα μάτια της Τζόντι πέρασαν εικόνες

της μητέρας της, συναδέλφων του, γευμάτων, κοινωνικών και κοσμικών συναθροίσεων, καθώς και στιγμές από την επιστημονική του πορεία. Στην δεύτερη κατηγορία έβλεπε σκηνές από θανάτους οικείων προσώπων και μοναχικές του στιγμές.

Περιορίσε την αναζήτηση στις Δυσάρεστες Αναμνήσεις χρησιμοποιώντας τη φράση «φόνος ΟΞΑ Νάικο». Στην οθόνη διέκρινε «δεν υπάρχει κανένα αποτέλεσμα». Δεν άντεξε ν' αναζητήσει την ίδια φράση-κλειδί στις Ευχάριστες Αναμνήσεις. Τόλμησε να συνεχίσει την έρευνα στις Δυσάρεστες Αναμνήσεις πληκτρολογώντας «γέννηση Τζόντι».

,-----

<h3>

<<!-- Η Γέννηση της Τζόντι -->

</h3>

Μια νοσοκόμα άνοιξε την πόρτα του χειρουργείου. «Δυστυχώς η γυναίκα σας δεν τα κατάφερε. Όμως είστε πλέον πατέρας. Κοριτσάκι. Καλότυχο...»

Ο Βέγγι ένιωθε την καρδιά του να ξεφεύγει από τον κανονικό ρυθμό της. Η φυσική αναπαραγωγή στην Κλινική Παραδοσιακών Τοκετών της Φρενάζια, που επέλεξαν με τη γυναίκα του για να γεννηθεί η κόρη τους, ήταν ρίσκο.

Δάκρυα έρρεαν στα μάγουλά του. Έκλαιγε με αναφιλητά. Είδε τη γυναίκα του να τη μεταφέρουν νεκρή από το χειρουργείο. Ο γιατρός κρατούσε στα χέρια του την κόρη τους. Ο Βέγγι, κατανοώντας τη μοναδικότητα της στιγμής, με θολά μάτια έβγαλε το κινητό του και τράβηξε βίντεο και φωτογραφίες του βρέφους. Κάμποσες νέες φωτογραφίες προστέθηκαν

στο προφίλ του στο b Social με τη λεζάντα: «Καλώς ήρθες στον κόσμο Τζόντι! Είσαι το δώρο που μου έκανε η μητέρα σου πριν φύγει».

Ο Βέγγι είχε γνωρίσει τη γυναίκα του όταν εδώ και πέντε χρόνια συνεργάζονταν στην OPAMA A.E. κάνοντας πειράματα για την κατασκευή αισθητήρων για ΟΞΑ. Αν και με τις έρευνές τους δημιουργούσαν το τεχνολογικό μέλλον, πήραν την απόφαση ν' ακολουθήσουν τη διαδικασία της φυσικής αναπαραγωγής. Σε μια εποχή που οι φυσικοί νόμοι σταδιακά υποκαθίσταντο από τεχνητές μεθόδους, εκείνοι πίστευαν στη μοναδικότητα των νόμων της φύσης. Ήταν τριάντα ετών και βρέθηκε μόνος με ένα βρέφος. Τη φροντίδα του ανέλαβε το Ίδρυμα Προστασίας Νεογνών και Βρεφών της Φρενάζια. Ο Βέγγι επισκεπτόταν μέρα παρά μέρα, για δύο ώρες μετά την εργασία του, την κόρη του, ικανοποιημένος για τη σωστή ανατροφή που της παρείχε το ίδρυμα.

,-----

<h4>

<<!-- Η Συνέντευξη -->

</h4>

Ήταν πριν δεκαπέντε χρόνια, σαν εκείνη τη μέρα, που έχασε τη γυναίκα του και γεννήθηκε η κόρη του. Όλα αυτά τα χρόνια η έλλειψη της οικογένειας αναπληρωνόταν με την αφοσίωσή του στο ερευνητικό έργο. Αυτή τη νύχτα όμως δεν τον έπαιρνε ο ύπνος. Είχε υπερένταση. Ξεφύλλιζε έναν φάκελο. Το επόμενο πρωί θα περνούσε από συνέντευξη για να προσληφθεί στην Εταιρία Παραγωγής ΟΞΑ της Φρενάζια. Έκλεισε τα μάτια. Έβαλε στ' αφτιά του τα ακουστικά του κινητού του. Διάλεξε μια λίστα με χαλαρωτική μουσική. Μετά από λίγο μια μελωδία άρχισε να παρεμβάλλεται και να σκεπάζει τη μουσική που άκουγε. Αν και λογικά θα έπρεπε να είχε παγώσει από τον φόβο του, μια γαλήνη γέμισε την ψυχή του. «Περίεργο», σκέφτηκε. Προσπαθούσε να ακούσει τη μελωδία. Όμως βαθιά

σιωπή απλωνόταν στο απόλυτο σκοτάδι. Η μουσική είχε σταματήσει. «Γεια σου, Βέγγι!» άκουσε να λέει μια φωνή. «Ραντεβού στο Καφέ Ουτοπία...»

Ο Βέγγι πετάχτηκε από το κρεβάτι. «Παράξενο όνειρο!» σκέφτηκε. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Άρπαξε το κινητό του. Στο πεδίο συμπλήρωσης, στην αγαπημένη του μηχανή αναζήτησης, πληκτρολόγησε: Καφέ Ουτοπία. Σε κλάσματα του δευτερολέπτου η οθόνη γέμισε από τα αποτελέσματα της αναζήτησης. Έκανε κλικ στον πρώτο σύνδεσμο. Διάβασε: «Καφέ Ουτοπία. Το απόλυτο στέκι στη Φρενάζια. Στο κέντρο της Φρενάζια, στον πεζόδρομο της Πλατείας Κοινωνικών Δικτύων, θα βρείτε το ρετρό μέρος που θα φτιάξει τη μέρα σας. Ο σεφ του Καφέ Ουτοπία προτείνει φρεναζιανές γεύσεις. Επίσης μπορείτε να επιλέξετε ανάμεσα σε είκοσι δύο ποικιλίες καφέ και πενήντα διαφορετικά κοκτέιλ. Στα συν και η ρετρό βιβλιοθήκη όπου ανάμεσα στους χίλιους τετρακόσιους τίτλους της μπορείτε να βρείτε το ιδανικό βιβλίο που θα διαβάσετε πίνοντας παράλληλα το αγαπημένο σας ρόφημα. Σερβίρονται ειδικά κοκτέιλ για ΟΞΑ».

«Καθίστε, κύριε Στάρπιλ», είπε η διευθύντρια του Τμήματος Ανθρωπίνων Πόρων της Εταιρίας Παραγωγής ΟΞΑ, δείχνοντας στον Βέγγι την άδεια καρέκλα μπροστά στο γραφείο της. «Ευχαριστώ», απάντησε εκείνος και κάθισε με αυτοπεποίθηση.

«Κύριε Στάρπιλ, γνωρίζω πολύ καλά το βιογραφικό σας. Η επιθυμία μου ήταν, γνωρίζοντάς σας και από κοντά, να έχουμε μια διά ζώσης συζήτηση. Είστε σαρανταπέντε ετών και τελειώσατε με Άριστα το Πολυτεχνείο της Φρενάζια. Μιλήστε μας για τις σπουδές σας».

«Αποφοίτησα με βαθμό “εννέα και δεκαέξι” από

το Τμήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανικών πριν από δεκαοκτώ χρόνια. Στη συνέχεια έκανα μεταπτυχιακό στο ίδιο πανεπιστήμιο και εξειδικεύτηκα σε ζητήματα εφαρμογής αισθητήρων σε ΟΞΑ».

«Πώς αξιοποιήσατε τις γνώσεις σας στην πράξη;»

«Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια εργάζομαι για την OPAMA A.E. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα της ερευνητικής μου εργασίας είναι οι αισθητήρες ΑΜΠΕΤ 2, οι οποίοι θα χρησιμοποιούνται στους ΟΞΑ 5ης Γενιάς. Πειραματικά έχει ήδη δημιουργηθεί από την εταιρία σας ένα μοντέλο τους».

«Για ποιον λόγο θέλετε ν' αφήσετε μια τόσο επιτυχημένη καριέρα στην OPAMA A.E.»

«Επιθυμώ να συμμετέχω στην εφαρμογή καινοτόμων τεχνολογιών και η συμβολή μου στη δημιουργία ΟΞΑ 5ης Γενιάς που θα κατασκευάζετε είναι μια μεγάλη πρόκληση. Επίσης, η υψηλή ομολογουμένως αμοιβή που παρέχετε είναι κίνητρο».

«Ποια είναι η γνώμη σας για τους ΟΞΑ; Κινδυνεύουν οι άνθρωποι από αυτούς;»

«Οι ΟΞΑ δεν είναι τίποτα παραπάνω από αυτό που σημαίνουν τα αρχικά ΟΞΑ: Οξύνοες Αλγόριθμοι. Οι άνθρωποι δεν πρέπει να φοβούνται την τεχνολογία, αλλά τις επιλογές που κάνει η κοινωνία για το πώς θα αξιοποιηθούν τα ενίστε τεχνολογικά επιτεύγματα».

«Υπάρχει κάποια αρχή που δεν θα παραβαίνατε κατά το ερευνητικό σας έργο, κάποιος ηθικός φραγμός που θα σας εμπόδιζε να το ασκήσετε;»

«Σε καμία περίπτωση δεν θα απέκλινα από το πρόγραμμα ούτε θα εξέθετα τα υπόλοιπα μέλη της ερευνητικής ομάδας με τα οποία συνεργάζομαι. Το τι θα κάνει ο χρήστης που θα αποκτήσει τον ΟΞΑ είναι δική του ευθύνη. Η μόνη περίπτωση που θα είχα αρνηθεί να συμμετάσχω σε ερευνητικό πρόγραμμα θα ήταν να

απαιτηθεί να υπερβώ τους νόμους της Πολιτείας της Φρενάζια».

«Τι πιστεύετε ότι σας κάνει διαφορετικό από τους άλλους υποψηφίους;»

«Έχω αφιερωθεί στην τεχνολογία, ωστόσο οι καθημερινές μου ασχολίες δεν περιλαμβάνουν μόνο αυτή».

«Θα θέλατε να μας περιγράψετε μια μέρα από τη ζωή σας;»

«Συνηθίζω να ξυπνάω νωρίς, στις έξι το πρωί. Πίνω έναν χυμό πορτοκάλι. Φοράω τα αθλητικά μου παπούτσια και πηγαίνω στο δάσος δίπλα από το συγκρότημα που μένω. Τρέχω πέντε χιλιόμετρα καθημερινά. Επιστρέφω στο διαμέρισμα, βάζω μουσική να παίζει δυνατά, κάνω μπάνιο και παίρνω το πρωινό μου. Ότι είναι να ντυθώ, το ετοιμάζω πάντα από την προηγούμενη μέρα. Στην εργασία μου φτάνω συνήθως δέκα λεπτά νωρίτερα, στις εννέα παρά δέκα. Πριν μπω στο εργαστήριο φτιάχνω τον καφέ μου και ανοίγω τον υπολογιστή μου στο γραφείο. Στις δύο κάνω διάλειμμα για φαγητό».

«Είστε παντρεμένος;»

«Η γυναίκα μου έχει πεθάνει εδώ και δεκαπέντε χρόνια κι έχω μια κόρη δεκαπέντε ετών».

«Ποια πιστεύετε ότι είναι η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σε έναν άνθρωπο και έναν ΟΞΑ;»

«Οι ΟΞΑ δεν επαναλαμβάνουν ποτέ τα λάθη τους. Οι άνθρωποι, αν κάνουν λάθος, υπάρχει πάντα η πιθανότητα να υποπέσουν στο ίδιο σφάλμα».

Κατευθύνθηκε δύσθυμος προς την έξοδο του κεντρικού κτιρίου της εταιρίας. Είχε προσληφθεί. Δεν είχε όμως κανέναν για να μοιραστεί τα ευχάριστα νέα. Το

απόγευμα θα έβλεπε την Τζόντι, η οποία δεν ήταν ακόμα σε θέση να μοιραστεί μαζί του τη σημασία αυτής της επιτυχίας. Η νέα εργασία του άνοιγε πεδίο εφαρμογής των τεχνολογικών επιτευγμάτων στα οποία είχε συμβάλει. Δεν ήταν όμως αμελητέα και η οικονομική του αναβάθμιση. Η εταιρία του εξασφάλιζε πολύ ικανοποιητικές αποδοχές και παραχώρηση διαμερίσματος στο συγκρότημα όπου έμεναν τα υψηλόβαθμα στελέχη της. Στις παροχές συμπεριλαμβάνονταν μόνιμο ΟΞΑ για την οικιακή φροντίδα και εβδομαδιαία επίσκεψη τεχνικών για τη συντήρηση του διαμερίσματος και του ηλεκτρικού εξοπλισμού. Άνοιξε στο κινητό του την εφαρμογή του b Social και πρόσθεσε στην κατηγορία προσωπικές πληροφορίες τη νέα του θέση: Επικεφαλής Μηχανικός Εφαρμογής Αισθητήρων ΟΞΑ 5ης Γενιάς. Δεν πρόλαβε να κλείσει την εφαρμογή και είχε ήδη τις πρώτες θετικές αντιδράσεις.

,-----

```
<h5>
```

```
<<!-- Καφέ Ουτοπία -->
```

```
</h5>
```

Το όνειρο που είχε δει την προηγούμενη νύχτα δεν έλεγε να φύγει από το μυαλό του. Το κέντρο έρευνας όπου θα εργαζόταν ήταν κοντά στον πεζόδρομο της Πλατείας Κοινωνικών Δικτύων. Από τη φωτογραφία που είχε δει στο Διαδίκτυο αναγνώρισε την όψη του Καφέ Ουτοπία. Διέσχισε τον πεζόδρομο και κατευθύνθηκε προς την είσοδο του καφέ. Το χρώμα των επίπλων που κυριαρχούσε στο εσωτερικό ήταν το μαύρο. Αλλά και μπροστά από το καφέ, στον πεζόδρομο, υπήρχαν μαύρες καρέκλες, πάγκοι και τραπέζια. Στο εσωτερικό ήταν καρέκλες και καναπέδες φαρδείς και άνετοι. Κάθισε σ' ένα σκαμπό στο μπαρ. Από εκεί μπορούσε να διακρίνει τόσο τον κόσμο που περνούσε, όσο και τους περισσότερους θαμώνες του καφέ.

Στους τοίχους μεγάλες αφίσες έδειχναν φυσικά

αξιοθέατα της επικράτειας Φρενάζια, ρεματιές ανάμεσα σε βραχώδη φαράγγια, πράσινα δάση στους πρόποδες αιχμηρών βράχων, καλλιεργημένες εκτάσεις και καταπράσινες πεδιάδες που τις διέσχιζαν ήρεμοι ποταμοί, εμβληματικά κτίρια και έργα τέχνης σε δημόσιους υπαίθριους χώρους της ομώνυμης πρωτεύουσάς της.

Άκουσε τον μπάρμαν να ψιθυρίζει στον σερβιτόρο: «Μα πού το κατεβάζει όλο αυτό το ρούμι πρωί πρωί η γρια;»

«Δεν ξέρω, ρε συ... Είναι στο τέταρτο!»

Μια γυναίκα με άσπρα μαλλιά πιασμένα κότσο και μαύρα ρούχα καθόταν σ' ένα γωνιακό τραπέζι δίπλα στην τζαμαρία του καφέ που έβλεπε στον πεζόδρομο. Είχε καρφωμένο το βλέμμα της στο ηχείο που ήταν τοποθετημένο πάνω δεξιά.

«Έχεις καταλάβει τι κοιτάζει τόση ώρα;» είπε ο σερβιτόρος και απευθύνθηκε στον Βέγγι που ακουμπούσε στον πάγκο για να πάρει παραγγελία.

Η συνομιλία των δύο αντρών κίνησε το ενδιαφέρον του Βέγγι. «Περίεργη φιγούρα», σκέφτηκε. Ενώ έπινε το ρόφημά του παρατήρησε ότι η γηραιά κυρία άδειαζε διακριτικά το ποτό της σε μια γλάστρα. Πήρε το ποτό του και πλησίασε το τραπέζι της.

«Κυρία μου, Βέγγι Στάρπιλ. Μπορώ να καθίσω;»

Η ηλικιωμένη γυναίκα τού είπε: «Ευχαρίστως, αλλά με συγχωρείτε, τώρα πρέπει να φύγω. Σας υποσχομαι όμως ότι σύντομα θα τα πούμε».

,-----

<h6>

<<!-- Η Κρατική Σύμβαση -->

</h6>

Ανέβηκε στον 10ο όροφο της Εταιρίας Παραγωγής ΟΞΑ. Διέσχισε τον διάδρομο του Τομέα Κυήσεων και χτύπησε διακριτικά την πόρτα του διευθυντή.

«Περάστε», ακούστηκε να λέει μια αντρική φωνή.

Ο Βέγγι μπήκε στο γραφείο.

«Καλημέρα, Βέγγι. Κάθισε».

«Ευχαριστώ».

Επάνω στο γραφείο υπήρχε ένα memory stick με ψηφιοποιημένο υλικό.

«Μελέτησέ το. Αύριο στις 11.00 έχουμε συνάντηση με τον πρωθυπουργό στο γραφείο του».

Ο Βέγγι πήρε το στικάκι. «Θα είμαι εκεί. Καλή σας μέρα, κύριε διευθυντά».

Ενώ επέστρεφε στο γραφείο του στον 6ο όροφο, μέσα στο ασανσέρ, έριξε μια ματιά στην ετικέτα του

σκληρού δίσκου: «ΑΙΣΘΗΤΗΡΕΣ ΟΞΑ 5ης ΓΕΝΙΑΣ ΚΑΙ ΦΥΛΟ». Κάθισε στο γραφείο του. Συνέδεσε το σκληρό δίσκο στον υπολογιστή. Άρχισε να διαβάζει και να κρατάει σημειώσεις. Όταν έφυγε, είχε νυχτώσει για τα καλά.

Παρόλο που έμεινε ξάγρυπνος διαβάζοντας, έφτασε πρώτος στη συνάντηση. Ο διευθυντής ήρθε τρία λεπτά αργότερα και μπήκαν μαζί στο γραφείο του πρωθυπουργού. Αυτός τους σύστησε στους ειδικούς εμπειρογνώμονες, συμβούλους του σε θέματα παραγωγής και αποδοτικότητας ΟΞΑ.

«Σας ακούω», είπε ο πρωθυπουργός.

Πρώτος μίλησε ο διευθυντής της Εταιρίας Παραγωγής ΟΞΑ:

«Το Πολυτεχνείο της Φρενάζια και το Πανεπιστήμιο Κοινωνικών Επιστημών συνεργάζονται σε ερευνητικό πρόγραμμα για τη χρήση των αισθητήρων στους ΟΞΑ. Προτείνουν στην εταιρία μας να συνεργαστούμε στο κομμάτι της τοποθέτησης των αισθητήρων στο σύστημα των ΟΞΑ 5ης Γενιάς. Τα νέα μοντέλα ΟΞΑ που θα κατασκευαστούν θα είναι σχεδιασμένα να διαμορφώνουν το κοινωνικό τους φύλο ανάλογα με τον κοινωνικό περίγυρο από τον οποίο δέχονται ερεθίσματα, ανεξάρτητα από το βιολογικό τους».

«Σε τι θα είναι χρήσιμη η παραγωγή των ΟΞΑ 5ης Γενιάς;» ρώτησε ο σύμβουλος Παραγωγής Δυναμικού ΟΞΑ.

«Ο Βέγγι Στάρπιλ είναι σήμερα μαζί μας ως ο πλέον αρμόδιος για το συγκεκριμένο ζήτημα».

«Κύριε πρόεδρε, σας ενημερώνω σχετικά. Με τους ΟΞΑ 5ης Γενιάς η τεχνολογία κάνει ένα βήμα πιο κοντά στην ανθρώπινη συμπεριφορά. Οι ΟΞΑ 5ης Γενιάς θα κυκλοφορούνται σε συνθετικές μήτρες αποκλειστικά και δεν υπάρχει στο σχεδιασμό τους σύν-

δεση της σεξουαλικότητας με την αναπαραγωγή του είδους. Δεν θα αναπαράγονται και η δράση τους δεν θα επηρεάζεται από τη φθορά του χρόνου. Η απόδοσή τους θα εξαρτάται από τη συνεχή συντήρηση του συστήματός τους με την κατάλληλη τροφοδοσία. Οι ενεργειακές τους ανάγκες θα καλύπτονται από την ηλιακή ενέργεια».

«Σε ποιους τομείς θα αξιοποιούνται;» ρώτησε ο σύμβουλος Ανθρωπίνων Πόρων. «Χρειαζόμαστε έναν αριθμό ΟΞΑ 5ης Γενιάς για να μας πληροφορούν σε θέματα οικονομίας, πολιτικής και ασφάλειας».

Ο σύμβουλος Ασφαλείας της Επικρατείας ρώτησε: «Κάθε ΟΞΑ θα έχει προδιαγραφές για συγκεκριμένο τομέα δράσης;»

«Ο εγκέφαλος του ΟΞΑ διαμορφώνεται για να δέχεται και να επεξεργάζεται τις απαιτούμενες πληροφορίες για τις οποίες ο χρήστης το χρησιμοποιεί».

Ο οικονομικός σύμβουλος: «Τι οικονομικό όφελος θα έχει η Φρενάζια;»

«Όσον αφορά στον τομέα των οικονομικών, πιστεύω ότι η συμμετοχή μας στο ερευνητικό πρόγραμμα θα επιτρέψει τη διείσδυσή μας στην αναδυόμενη διεθνή αγορά των ΟΞΑ 5ης Γενιάς».

«Πόσοι τέτοιοι ΟΞΑ μπορούν να παραχθούν, μέσα σε πόσο χρόνο και τι κέρδος θα έχει η Πολιτεία της Φρενάζια;» ρώτησε ο πρωθυπουργός.

Ο διευθυντής, φανερά ικανοποιημένος από το ενδιαφέρον του πρωθυπουργού, είπε: «Με τις υπάρχουσες εργαστηριακές εγκαταστάσεις μπορούμε να παράγουμε πενήντα ΟΞΑ 5ης Γενιάς το δεκαοκτάμηνο, με κέρδος τριακόσιες χιλιάδες φρεν κατά μονάδα από τη διάθεσή τους στη ζήτηση ξένων επικρατειών. Τα οφέλη για την οικονομία της Φρενάζια θα είναι μεγάλη».

«Τι υποχρεώσεις θα έχει η πολιτεία απέναντι στα δύο πανεπιστημιακά ιδρύματα και στην εταιρία σας;» ρώτησε πάλι ο οικονομικός σύμβουλος.

«Η πολιτεία θα αναλάβει τη χρηματοδότηση της έρευνας και θα εισπράττει το πενήντα τοις εκατό των εσόδων από τις πωλήσεις, μέχρι την αποπληρωμή της χρηματοδότησης. Αυτή τη στιγμή επεξεργαζόμαστε το μοντέλο Λάμδα».

«Πόσος χρόνος απαιτείται για την ολοκλήρωση του εγχειρήματος;»

«Για την ολοκλήρωση του πρώτου μοντέλου χρειάζομαστε διάστημα δεκαοχτώ μηνών», απάντησε ο διευθυντής της εταιρίας.

Με μια θερμή χειραψία ο πρωθυπουργός τούς ευχήθηκε καλή επιτυχία στο έργο τους.

, -----

```
<h7>
```

```
<<!-- Ο Άλεξ Πι -->
```

```
</h7>
```

Έκανε μια βαθιά υπόκλιση. Το κοινό σηκώθηκε όρθιο και χειροκροτούσε για περίπου τρία λεπτά. Ήταν η παράσταση της ζωής του. Ζαλισμένος πήγε στο καμαρίνι του. Το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να δει το κινητό του. Το μήνυμα που περίμενε είχε έρθει. Ήταν μια θαυμάστριά του που την είχε γνωρίσει στο b Social.

Ο Άλεξ Πι, ΟΞΑ τέταρτης γενιάς, θαυμαστής του ανθρώπινου είδους, διάσημος ηθοποιός, με πάνω από 20.000 ακόλουθους στο b Social, ήταν εμφανίσιμος αλλά μοναχικός τύπος.

Το πρώτο τους ραντεβού ορίστηκε για την επόμενη μέρα.

«Σε περιμένω αύριο στο Καφέ Ουτοπία στο Κέντρο», είπε ο Άλεξ Πι.

«Τι ώρα;»

«Στις 11 το πρωί είναι καλά;»

Την επόμενη μέρα εκείνος σηκώθηκε, όπως κάθε πρωί, στις 8. Ήπια το ρόφημα ΟΞΑ του και άρχισε να ετοιμάζεται. Πρώτα ξυρίστηκε. Μετά διάλεξε τα ρούχα που θα φορούσε. Διάλεξε από τη ντουλάπα μια μαύρη φούστα μέχρι τις γάμπες, ένα άσπρο μεσάτο πουκάμισο με μεγάλο γιακά και φαρδιές μανσέτες. Μια μαύρη, μακριά και άνετη ζακέτα συμπλήρωσε την μεταμφίεσή του. Ύστερα διάλεξε από τη συλλογή του μια περούκα. Ήταν μια πολύ ακριβή, φτιαγμένη από φυσικό γκρίζο μαλλί. Τα μαλλιά του με μια κίνηση των χεριών του έγιναν κοντό καρέ, έφταναν λίγο πιο κάτω από τ' αφτιά. Άρχισε να βάφεται. Πρώτα έβαλε ψεύτικες βλεφαρίδες, μετά πούδρα, ρουζ και κραγιόν σε καφετιά απόχρωση. Πριν φύγει, φόρεσε στον λαιμό μια χρυσή αλυσίδα κι έβαλε ένα ζευγάρι μαύρα παπούτσια, δερμάτινα, με χαμηλό τακούνι.

Έφτασε επίτηδες ένα τέταρτο νωρίτερα στο ραντεβού του. Το Καφέ Ουτοπία βρισκόταν σ' έναν πεζόδρομο όπου υπήρχαν άλλες τρεις καφετέριες. Ήταν το ιδανικό μέρος για να παρατηρεί κανείς κόσμο. Εκεί σύχναζαν άνθρωποι και ΟΞΑ που ήταν διάσημοι εξαιτίας του επαγγέλματός τους: ηθοποιοί, δημοσιογράφοι, συγγραφείς και μουσικοί. Ήταν πιθανό να τον αναγνώριζε κάποιος, όμως αυτό το παιχνίδι τον εξίταρε.

Κάθισε σ' ένα τραπέζι το οποίο έλουζε ο ήλιος. Από εκεί μπορούσε να βλέπει με άνεση ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει από το καφέ. Μόλις έφτασε το ρόφημα που είχε παραγγείλει, έστειλε μήνυμα στην κοπέλα:

«Σε περιμένω. Κάθομαι έξω στον ήλιο».

«Σε λίγο θα είμαι εκεί», απάντησε αμέσως.

Άρχιζε να τον αναζητά με το βλέμμα της. Τα τραπέζια του Καφέ Ουτοπία είχαν μαύρη, σιδερένια βάση που στήριζε την επίπεδη, μαρμάρινη επιφάνειά τους. Οι καρέκλες ήταν μαύρες, σιδερένιες. Δεν μπορούσε να τον εντοπίσει πουθενά.

Προχώρησε στο εσωτερικό του καφέ. Στους τοίχους υπήρχαν μεγάλες έγχρωμες αφίσες που απεικόνιζαν όψεις από την επικράτεια της Φρενάζια. Περιμένοντας τη συνάντηση, το βλέμμα της έπεσε σε μια μεγάλη αφίσα. Ήταν κρεμασμένη στη μέση του τοίχου, απέναντι από την κεντρική είσοδο του καφέ. Απέδιδε έναν τρικυμισμένο ωκεανό. Στη μέση του ξεπρόβαλλαν τεράστια βραχώδη όρη σε κυκλική διάταξη. Σχημάτιζαν ένα οροπέδιο στεφανωμένο από τις αιχμηρές απολήξεις τους. Το οροπέδιο ήταν καταπράσινο και οι πρόποδες των βράχων πρασίνιζαν από συστάδες δασών. Μικροί καταρράκτες ανέβλυζαν από φαράγγια ανάμεσα στους βράχους και τα νερά τους κατέληγαν σε μικρά ποτάμια που διέσχιζαν την πεδιάδα. Στη μέση του οροπεδίου διακρινόταν μια πόλη με ουρανοξύστες στο κέντρο και χαμηλά κτίσματα με δίριχτες στέγες στην περίμετρό της. Κάτω, ο τίτλος της αφίσας έγραφε: «Η ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΦΡΕΝΑΖΙΑ ΚΑΙ Η ΟΜΩΝΥΜΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ». Ήταν η μικρή τους ήπειρος απομονωμένη στη μέση του μεγάλου ωκεανού.

Την προσοχή της απέσπασε η ευωδιά φρεσκοαλεσμένου καφέ. Η ώρα είχε περάσει. Πουθενά το ραντεβού της. «Δεν μπορεί», σκέφτηκε. «Είναι τόσο γνωστός που αποκλείεται να τον μπερδέψω». Βγήκε στο πεζοδρόμιο, αλλά και πάλι δεν μπορούσε να τον δει. Μπήκε στο b Social για να βεβαιωθεί, όμως κανένας από τους θαμώνες δεν του έμοιαζε.

Τον πήρε αμέσως τηλέφωνο. Ήταν κλειστό. Ξανα-

μπήκε στο καφέ. Άκουσε μια φωνή που της θύμιζε αμυδρά κάποιον:

«Τι σας οφείλω;»

«Τέσσερα φρεν».

Η κοπέλα γύρισε το σώμα της προς το μέρος απ' όπου ερχόταν η φωνή. Είχε την αίσθηση ότι ήταν εκείνος. Όμως αντί γι' αυτόν είδε μια ηλικιωμένη κυρία που ετοιμαζόταν να φύγει. Η κοπέλα έφυγε βιαστικά, θυμωμένη και θιγμένη.

Ο Βέγγι, εδώ και μήνες, είχε κάνει στέκι του το Καφέ Ουτοπία. Ίσως κάπου τον είχε επηρεάσει το όνειρο που είχε δει και συχνά έφερνε στον νου του.

Ενώ η ηλικιωμένη ετοιμαζόταν να φύγει, διέκρινε μόνο του σ' ένα τραπέζι στο παράθυρο τον Βέγγι.

«Μπορώ να καθίσω δίπλα σας;»

Ο Βέγγι ξαφνιάστηκε αρχικά, αλλά αμέσως ο νους του πήγε στην παράξενη ηλικιωμένη που του τράβηξε την προσοχή πριν από κάμποσο καιρό στο ίδιο μέρος.

«Παρακαλώ, καθίστε».

«Μην εκπλαγείτε, είμαι ο ηθοποιός Άλεξ Πι μεταμφιεσμένος». Στο έκπληκτο βλέμμα του Βέγγι απάντησε: «Μην ξαφνιάζεστε, πρόβα κάνω για τον καινούριο μου ρόλο. Δεν θα σας δείξω τώρα το πρόσωπό μου για να μην εκτεθώ». Έβγαλε από την τσάντα του μια κάρτα. «Σας δίνω την προσωπική μου κάρτα, μαζί μ' ένα ανοιχτό εισιτήριο για την παράσταση στην οποία πρωταγωνιστώ. Θα ήταν χαρά μου να παραστείτε στην πρεμιέρα».

Ο Βέγγι τον ευχαρίστησε και δέχτηκε την πρόσκληση. «Μπορώ να σου κάνω μια προσωπική ερώτηση;» είπε στον Άλεξ Πι. «Παρατήρησα ότι αδειάζεις τα ποτά σου στη γλάστρα. Γιατί το κάνεις αυτό;» Ο Άλεξ Πι με προθυμία τού εξήγησε: «Ταλαιπωρώ λίγο τους σερβιτόρους για να μην αποκαλυφθεί η ταυτότητά

μου. Όπως θα ξέρεις, οι Οξύνοες Αλγόριθμοι δεν πίνουμε αλκοόλ. Για την ακρίβεια, η ανατομία μας είναι ίδια με την ανθρώπινη και το σύστημά μας επιτελεί περίπου τις ίδιες λειτουργίες που επιτελούν τα όργανα του ανθρωπίνου σώματος. Όμως η λανθασμένη διατροφή μάς προκαλεί πρόωρη και μόνιμη βλάβη, η οποία δεν καλύπτεται από την εγγύηση που μας συνοδεύει. Ζω συνέχεια με το άγχος της σωστής διατροφής. Τώρα όμως πρέπει να φύγω. Θα τα ξαναπούμε σύντομα».

Η ηλικιωμένη κυρία σηκώθηκε, χαιρέτησε τον Βέγγι κι έφυγε.

Μόλις ο Άλεξ Πι γύρισε στο σπίτι, προτού καν αλλάξει, εκτύπωσε δύο φωτογραφίες της κοπέλας, τις οποίες είχε τραβήξει όταν εκείνη τον έψαχνε κοιτάζοντας προς το μέρος του. Τις κόλλησε υπομειδιώντας στον τοίχο του δωματίου του, ανάμεσα σε δεκάδες φωτογραφίες άλλων γυναικών. «Σου έδωσα τη χαρά της προσμονής», ψιθύρισε.

,-----

<h8>

<<!-- Η Γένεση της Κλειώς Λάμδα -->

</h8>

Στην Πανεπιστημιακή Κλινική της Φρενάζια είχαν κατασκευαστεί και φυλάσσονταν πενήντα γονιμοποιημένα ωάρια τύπου Λάμδα. Κάθε γονιμοποιημένο ωάριο θα μεγάλωνε μέσα σε διαφανείς συνθετικές μήτρες, φωλεές όπου εμφυτεύονταν τα έμβρυα. Οι συνθετικές μήτρες αναπτύσσονταν παράλληλα με το έμβρυο επί δεκαοχτώ μήνες κι έπαιρναν το σχήμα του ανθρωπίνου σώματος προσαρμοζόμενες στην ανάπτυξη του εμβρύου. Τον τελευταίο μήνα της κύησης ήταν πλέον ένας διαφανής κλωβός που περιέκλειε το ανθρωπόμορφο σώμα ενός ΟΞΑ.

Συνεχής ήταν η παρακολούθηση των μεταβολών του εμβρύου ως προς την ανθρωποποίησή του από ομάδα ειδικών. Είκοσι πέντε επιστήμονες παρακολουθούσαν, καθένας ανά ειδικότητα, την ανάπτυξη

του σχηματιζόμενου συγκεκριμένου οργανικού συστήματος, τροφοδοτώντας το με το κατάλληλο υλικό για τη διαμόρφωσή του.

Ο Βέγγι επόπτευε και συντόνιζε τα στάδια προόδου του εγχειρήματος για την ολοκληρωτική διάπλαση του ανθρωπόμορφου ΟΞΑ 5ης Γενιάς. Είχε προηγηθεί μακροχρόνια έρευνα για την προσομοίωση του οργανικού συστήματος των ΟΞΑ με τον ανθρώπινο οργανισμό και την ανθρωπομορφοποίηση του σώματος. Τώρα είχαν φτάσει στο στάδιο της εφαρμογής.

Εκείνη η μέρα ήταν σημαντική. Ο Βέγγι απηύθυνε ερωτήσεις στο επιτελείο του. Εκείνοι, προσηλωμένοι στις οθόνες των υπολογιστών τους, έδιναν απαντήσεις.

«Ανάπτυξη βάρους σε γραμμάρια».

«Συν εκατό σε σχέση με πριν από επτά μέρες».

«Τιμές αύξησης μεγέθους άκρων σε χιλιοστά».

«Πλήρης συμμετρία. Χέρια: συν τρία χιλιοστά. Πόδια: συν τέσσερα κόμμα εβδομήντα πέντε χιλιοστά».

«Έναρξη διαδικασίας ασύρματου εγκεφαλογραφήματος».

«ΟΚ».

«Έναρξη διαδικασίας μέτρησης όγκου μνήμης».

«Συμβατή».

«Έναρξη διαδικασίας κατασκευής αντιγράφων ασφαλείας μνημονικής δραστηριότητας».

«ΟΚ».

«Υπάρχει η αναμενόμενη ανταπόκριση στα ερεθίσματα που δέχονται οι οπτικοί αισθητήρες;»

«Χακάρει με το βλέμμα μέχρι την απόσταση πέντε μέτρων».

«ΟΚ».

Το επιτελείο με επιφωνήματα ανακούφισης και ενθουσιασμό δέχτηκε το ΟΚ του επικεφαλής.

Είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο άκουγε έναν μονότονο ήχο. Επρόκειτο για τον ήχο από τα μηχανήματα που έστελναν στη συνθετική μήτρα φως, ενέργεια χάρη στην οποία αναπτυσσόταν και υλικά για το σχηματισμό του οργανικού συστήματος του ΟΞΑ.

Η μέρα που θα έβγαινε από τη συνθετική μήτρα είχε φτάσει. Ζύγιζε πενήντα πέντε κιλά και είχε ύψος εκατόν εξήντα εκατοστά. Σύμφωνα με το Πρόγραμμα Ανάπτυξης της είχε προδιαγραφές να χακάρει με το βλέμμα μνήμες και σκέψεις. Είχε μακριά κόκκινα μαλλιά και πράσινα μάτια. Ήταν ενεργειακά αυτόνομη χάρη στην ιδιότητα που είχε το δέρμα της να απορροφά ενέργεια από το φως. Προοριζόταν για ειδική σύμβουλος του Προέδρου της Δημοκρατίας της Φρενάζια. Στη μνήμη της ήταν καταγεγραμμένες οι πιο αντιπροσωπευτικές ταινίες στην ιστορία του κινηματογράφου, δεκαοχτώ χιλιάδες στο σύνολο και δεκαπέντε χιλιάδες βιβλία, σύνολο τέσσερα εκατομμύρια εξακόσιες είκοσι δύο σελίδες. Ήταν επίσης καταγεγραμμένα εκατόν δέκα τρία εκατομμύρια επτακόσιες τριάντα μία μουσικές συνθέσεις και οι αντίστοιχοι στίχοι για τα τραγούδια. Μπορούσε να κάνει μαθηματικούς υπολογισμούς με τεράστια ταχύτητα. Είχε γνώσεις που την καθιστούσαν ικανή να συμμετέχει με άνεση σε υψηλού επιπέδου συζητήσεις σχετικά με την Ιστορία, την Τέχνη, τη Φιλοσοφία και τις Θετικές Επιστήμες. Μπορούσε με άνεση να συζητά με διανοούμενους, επιστήμονες, επιχειρηματίες, στρατιωτικούς, αλλά και με καθημερινούς ανθρώπους. «Ρουφούσε» και αντέγραφε την κοινωνική συμπεριφορά των ανθρώπων και αναλόγως έπραττε.

Τα μάτια της άνοιξαν. Είδαν επιτέλους καθαρά και όχι παραμορφωμένα, όπως μέσα από τα διαφανή τοιχώματα της συνθετικής μήτρας. Είδε για πρώτη φορά άνθρωπο. Ήταν ο γιατρός που άνοιξε τη μήτρα

και την αποσυνέδεσε από το βύσμα που την ένωνε με τον ομφάλιο λώρο της. Φορούσε μια λευκή ρόμπα και από μέσα πράσινη στολή, είχε γυαλιά κι έναν άσπρο, πλαστικό σκούφο, ο οποίος δεν άφηνε ούτε μια τρίχα από τα μαλλιά του να φαίνεται. Διέκρινε άλλους ανθρώπους, όλους ντυμένους όπως και ο γιατρός. Αυτός έδωσε στη βοηθό του το κλειδί αποσύνδεσης που κρατούσε.

Ο γιατρός την κράτησε από τα χέρια. Τη βοήθησε να σταθεί όρθια. Η διαφορά της θερμοκρασίας ανάμεσα στο εσωτερικό της συνθετικής μήτρας και του περιβάλλοντος έξω από αυτή ήταν αισθητή, αλλά δεν την ενόχλησε. Και τότε κοίταξε τον γιατρό βαθιά στα μάτια. Εκείνος έφερε στον νου του συγκεκριμένα στιγμιότυπα από τη ζωή του. Άρχισε να βλέπει εικόνες από την παιδική του ηλικία. Τον είδε να κοιτάζει τον πατέρα του με φόβο, την ώρα που εκείνος τον επέπληττε επειδή δεν είχε έρθει πρώτος στους βαθμούς στο σχολείο. Είδε τη μητέρα του να περιποιείται τις τριανταφυλλιές στον κήπο του σπιτιού τους. Διέκρινε και μια εικόνα με την αδελφή του, την ώρα που έπαιζαν στο σαλόνι του σπιτιού τους.

«Είσαι η Κλειώ Λάμδα. Πες μου τι σκέφτομαι αυτή τη στιγμή», είπε ο γιατρός. Εκείνη άρχισε με καθαρή άρθρωση να περιγράφει όσα είχε δει. «Ευχαριστώ, Κλειώ Λάμδα. Είσαι τέλεια».

Νέα ενθουσιώδη επιφωνήματα ακούστηκαν στην αίθουσα. Οι άνθρωποι της ερευνητικής ομάδας αγκαλιάζονταν και αντάλλασαν θερμές χειραψίες. Λειτουργούσε άψογα το κυριότερο σύστημα της Κλειώς, το σκανάρισμα των σκέψεων των ανθρώπων. Της δόθηκε εντολή να πατήσει τα πόδια της στο δάπεδο και να σταθεί όρθια. Η προσοχή της επανήλθε στο χώρο. Ο γιατρός την κρατούσε από τα χέρια.

«Κλειώ Λάμδα, κάνε δυο βήματα, ένα με το αριστερό και ένα με το δεξί πόδι», της είπε και σταμάτησε να την κρατάει. Αργά, αλλά σταθερά, έκανε αυτό που έπρεπε. Μόλις κατάφερε να εκτελέσει την εντολή του, όσοι βρίσκονταν στην αίθουσα ξέσπασαν πάλι σε χειροκροτήματα. Την οδήγησε σε μια φορητή κλίνη κάτω από τον μεγάλο φεγγίτη του εργαστηρίου. «Αρκετά για σήμερα. Κλειώ Λάμδα, ξάπλωσε και φόρτισε για τις επόμενες οκτώ ώρες». Είπε και βάζοντας τα χέρια του μπροστά από τα μάτια της τα έκλεισε.

Η Κλειώ Λάμδα, σε σύντομο χρονικό διάστημα, έπειτα από την εκπαίδευση για τη διαχείριση της καθημερινότητάς της, ήταν έτοιμη να παρουσιαστεί στην απόρρητη ομάδα των επιτελών του Προέδρου της Επικρατείας της Φρενάζια.

Της είχε παραχωρηθεί ευρύχωρο διαμέρισμα. Στο διπλανό ήταν ένοικος ο προγραμματιστής της. Κάθε πρωί έβλεπε στην επιτοίχια οθόνη του δωματίου της το καθημερινό της πρόγραμμα. Το βίντεο σε αργή κίνηση έδειχνε τι πρέπει να κάνει. Πρώτα σκηνές από την προσωπική υγιεινή της. Δεύτερη σκηνή, μπροστά στην γκαρνταρόμπα της να παίρνει το ρούχο που θα φορέσει εκείνη τη μέρα κ.ο.κ., τι παπούτσια θα βάλει, πώς θα χτενιστεί, πώς θα μακιγιαριστεί, το πρόγραμμα εργασίας της ημέρας της. Αν παρέκκλινε ή παρέλειπε κάποιο απ' αυτά, ο προγραμματιστής της πριν τελειώσει το πρωινό της πρόγραμμα επενέβαινε να αποκαταστήσει το σημείο με την ελλιπή πρόσληψη της πληροφορίας που δεχόταν από το βίντεο. Αυτό διήρκεσε όσο διάστημα χρειαζόταν, πάντα με την εποπτεία του προγραμματιστή, ώσπου η Κλειώ Λάμδα εκτελούσε πλέον όλο το πρόγραμμά της άφογα, χωρίς βοήθεια.

, -----

```
<h9>
```

```
<<!-- Το Ταξίδι -->
```

```
</h9>
```

Ήταν το πρώτο της ταξίδι. Η Κλειώ Λάμδα θα περνούσε από την απαραίτητη δεκαπενθήμερη επιμόρφωση επαγγελματικής ενημέρωσης και συμπεριφοράς και την εξέταση από ειδικό ψυχολόγο στο Κέντρο Εκπαίδευσης ΟΞΑ της Φρενάζια, το οποίο βρισκόταν σ' ένα οροπέδιο, πεντακόσια περίπου χιλιόμετρα ανατολικά της πόλης.

Όταν το αεροπλάνο απογειώθηκε, κοίταξε από το παράθυρο την πόλη της Φρενάζια από ψηλά. Η πόλη είχε μεγάλα πάρκα και ψηλά κτίρια. Τα χρώματα που κυριαρχούσαν και εναλλάσσονταν ήταν το γκριζο και το πράσινο. Το κυριότερο χαρακτηριστικό της ήταν η απόλυτη γεωμετρία σύμφωνα με την οποία ήταν χτισμένη. Μεγάλα τετράγωνα με ουρανοξύστες διαδέχονταν το ένα το άλλο και οι δρόμοι ήταν ευθείς, φαρδείς

σε πλάτος και μεγάλοι σε μήκος. Παντού υπήρχαν άνθρωποι οι οποίοι έμοιαζαν με κουκίδες, και στο κέντρο της πόλης τα οχήματα συνωστίζονταν κι έμοιαζαν ακίνητα. Στην περίμετρο της πόλης κυριαρχούσε το πράσινο κι ανάμεσά του διακρίνονταν οικοδομικά συγκροτήματα με χαμηλά κτίρια και τεχνητές λίμνες.

Τη συνόδευαν ο προγραμματιστής της, υπεύθυνος για τον έλεγχο της καθημερινής της λειτουργίας, προσωπικό για την ασφάλειά της κι ο Αρχηγός της Υπηρεσίας Δημοσίας Ασφαλείας. Επιστήμονες του εργαστηρίου παραγωγής της συμπλήρωναν την ομάδα.

Είχε διατεθεί το προεδρικό αεροπλάνο για να μεταφέρει την αποστολή στην ιδιωτική έπαυλη του Προέδρου της Δημοκρατίας της Φρενάζια. Στην Κλειώ Λάμδα παραχωρήθηκε ένας ευρύχωρος ξενώνας. Όταν έμεινε μόνη στον χώρο της, έβγαλε από την τσάντα της μια ταμπλέτα. Την έθεσε σε λειτουργία. Άνοιξε τον φάκελο που υπήρχε στην επιφάνεια εργασίας και περιείχε το πρόγραμμα της εκπαίδευσής της. Το επόμενο πρωί έπρεπε να την εξετάσει ο σύμβουλος Ψυχικής Υγείας του Στρατού της Φρενάζια.

Οι κλείδες της διακρίνονταν λίγο πιο κάτω από τον λαιμό. Φορούσε φόρεμα με ίσια γραμμή που είχε το σχήμα χαμόγελο στη λαιμόκοψη. Τα κοκκινωπά, μακριά μαλλιά της σχημάτιζαν μπουκλες. Κάθισε στην καρέκλα απέναντι από το γραφείο του ψυχολόγου.

«Κλειώ Λάμδα, γνωρίζεις την προέλευσή σου;»

«Είμαι το πρώτο από τα πενήντα γονιμοποιημένα ωάρια ΟΞΑ τύπου Λάμδα».

«Από τι είσαι φτιαγμένη;»

«Ο εγκέφαλός μου είναι αυθεντική προσομοίωση ανθρώπινου εγκεφάλου. Το οργανικό μου σύστημα

είναι προσομοίωση του ανθρώπου, φύλου θηλυκού, κατασκευασμένο από ανακυκλωμένη και ενισχυμένη πλαστική ύλη και τιτάνιο».

«Με τι τρέφεις;»

«Είμαι ηλιακά επαναφορτιζόμενη. Τροφοδοτούμαι με υγρά για ΟΞΑ».

«Έχεις ανθρώπινα συναισθήματα;»

«Δεν είμαι άνθρωπος».

«Δηλαδή δεν έχεις αισθανθεί ποτέ να είσαι χαρούμενη;»

«Αυτό είναι κάτι το οποίο δεν εντάσσεται στον προορισμό των ΟΞΑ 5ης Γενιάς».

«Θα έφτανες στο σημείο να σκοτώσεις κάποιον άνθρωπο;»

«Όχι. Στη γραμμή 3047 του αρχείου value.nlp που εκτελείται στον εγκέφαλό μου και αφορά στην άσκηση βίας, το αποτέλεσμα έχει πάντα την τιμή ΟΧΙ. Δεν είμαι προγραμματισμένη για να ασκώ βία, ακόμη κι όταν μου ασκείται».

«Θα μπορούσες όμως να κάνεις κάτι τέτοιο, εάν εκπαιδεύσεις τον εαυτό σου...»

«Η λειτουργία μου στηρίζεται σε μικρό βαθμό στην τεχνητή νοημοσύνη. Αυτό για το οποίο μιλάτε θα συνέβαινε μόνο αν κάποιος χάκαρε τον εγκέφαλό μου. Αν οι άνθρωποι που με περιβάλλουν αναλώνουν τη φαιά ουσία του εγκεφάλου τους στο να ασκούν βία, θα εισπράξω τέτοιου τύπου προσλαμβάνουσες. Όμως είμαι προγραμματισμένη ώστε να απορρίπτω την άσκηση βίας».

«Πες μου σε τι άλλο διαφέρεις από τον άνθρωπο;»

«Δεν γνωρίζουμε γονείς και δεν προβλέπεται να αναπαράγουμε οι ίδιοι το είδος μας. Οι Οξύνους Αλγόριθμοι αναπαράγονται στα εργαστήρια ανάλογα με τη ζήτηση δυναμικού για εργασία».

«Τι θέση έχεις πάνω σε αυτό;»

«Όπως συνέβη και σε άλλες περιόδους της Ιστορίας, όταν η τεχνολογία αντικαθιστούσε τις εργασίες που μέχρι τότε ασκούσαν άνθρωποι, έτσι και τώρα το ανθρώπινο δυναμικό, οι νέες γενιές θα εργάζονται σε τομείς που θα δημιουργήσει η τεχνολογική επανάσταση, την οποία οι άνθρωποι βιώνουν σήμερα. Δεν βλέπω τους ανθρώπους ως εχθρούς, αλλά ως συνοδοιπόρους μου στο μέλλον».

«Πώς αντιλαμβάνεσαι το φύλο σου;»

«Ο εγκέφαλός μου σχεδιάστηκε ώστε να διαθέτω βιολογικά χαρακτηριστικά γυναίκας. Οι εγκεφαλικές μου λειτουργίες και η κοινωνική μου συμπεριφορά ωριμάζουν και ταυτόχρονα διατηρώ τα συνθετικά μου χαρακτηριστικά στην αρχική τους κατάσταση χωρίς να γερνάω».

«Έχεις λίμπιντο;»

«Η δική μου ερωτική επιθυμία είναι μετρήσιμη. Γεννιέται όταν μετρήσω μέσα στα μάτια κάποιου αρσενικού ή θηλυκού τον πόθο του για εμένα. Μέσα απ' αυτή τη μέτρηση μαθαίνω το σώμα μου ως αντικείμενο επιθυμίας και φορέα πόθου. Και οι δημιουργοί μου έχουν φροντίσει να έχω τη δυνατότητα να έρχομαι σε οργασμό».

«Για ποιον λόγο πιστεύεις ότι δημιουργήθηκαν οι Οξύνοες Αλγόριθμοι;»

«Δεν γνωρίζω για ποιον λόγο οι άνθρωποι θέλησαν να δημιουργήσουν Οξύνοες Αλγόριθμους. Μπορεί να ήταν ένα ανθρώπινο καπρίτσιο, αλλά ίσως και το όνειρο για ένα χρήσιμο όπλο. Σε κάθε περίπτωση, το γεγονός είναι ότι ερευνητικά κέντρα πανεπιστημίων και ο Εθνικός Στρατός της Φρενάζια συνεργάζονται για δεκαετίες προκειμένου να δημιουργήσουν τον Οξύνοα Αλγόριθμο».

«Τι γνωρίζεις για την εξέλιξη των ΟΞΑ;»

«Σε πρώτο στάδιο, οι επιστήμονες κατασκεύαζαν ευφυή συστήματα. Αυτά ήταν η βάση της τεχνητής νοημοσύνης, όπως ονόμασαν αυτό το πεδίο της Επιστήμης των Υπολογιστών. Και τα κατάφεραν περίφημα. Σήμερα, χάρη στην τεχνητή νοημοσύνη, τα αυτοκίνητα είναι αυτοκινούμενα. Επίσης υπάρχουν εφαρμογές στην Ιατρική που έχουν αντικαταστήσει ειδικότητες γιατρών, εφαρμογές στην εκπαίδευση, στις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, στις λήψεις αποφάσεων μάρκετινγκ, στις μεταφράσεις, στην αναγνώριση ομιλίας και εικόνων, και στο να γράφουν λεζάντες, όπως θα έκανε ένας άνθρωπος, ή να αναγνωρίζουν πρόσωπα παρακολουθώντας τα από κάμερες».

«Σε τι διαφέρεις από τους έξυπνους αλγόριθμους;»

«Η διαφορά που υπάρχει ανάμεσα σ' εμένα και σ' έναν έξυπνο αλγόριθμο μπορεί να γίνει κατανοητή από την ετυμολογία των ελληνικών λέξεων «έξυπνος» και «οξύνους». Η λέξη «έξυπνος» ταιριάζει σε κάποιον ο οποίος είναι ευφυής, βρίσκεται σε εγρήγορση, είναι αυτός που δεν κοιμάται (εκκύπνος). Εγώ δεν είμαι απλώς ευφυής. Είμαι οξύνους, έχω οξεία και γρήγορη αντίληψη. Ενώ δηλαδή στην τεχνητή νοημοσύνη ένας αλγόριθμος μαθαίνει σ' έναν άλλον αλγόριθμο πώς να συμπεριφέρεται με βάση δεδομένα, εγώ αντλώ δεδομένα επικοινωνώντας με τον εγκέφαλο κάποιου ανθρώπου και αποθηκεύω στη μνήμη μου τα πάντα γι' αυτόν. Μεταγίζω στον εγκέφαλό μου αναμνήσεις, δεξιότητες και συναισθήματα, και με αυτόν τον τρόπο παίρνω αποφάσεις. Είμαι κάτι σαν ρομποτικό βαμπίρ. Και είμαι τα μάτια και τα αφτιά του χρήστη στον οποίο ανήκω».

«Κλειώ Λάμδα, σ' ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο σου».

Η Κλειώ Λάμδα την επόμενη μέρα έγινε δεκτή από το συμβούλιο του Προέδρου της Δημοκρατίας και των εμπειρογνομόνων του. Ενώπιόν τους ο προγραμματιστής της της τοποθέτησε εμφύτευμα στο οποίο ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ο Αρχηγός του Στρατού, ο οικονομικός σύμβουλος του Προέδρου και ο Διοικητής Ασφαλείας της Δημοκρατίας της Φρενάζια καταχώρισαν ο καθένας έναν προσωπικό κωδικό. Ήταν τα μόνα άτομα στα οποία η Κλειώ Λάμδα, με βάση τον κωδικό τους, θα έδινε τις πληροφορίες που αφορούσαν στον τομέα τους και μόνο.

Το προεδρικό αεροπλάνο ήταν έτοιμο για απογείωση. Έξω χιόνιζε. Ο πιλότος ανήγγειλε ότι η απογείωση ξεκινούσε. Οι αεροσυνοδοί «ΟΞΑ 4ης Γενιάς» ολοκλήρωναν την αναπαράσταση των οδηγιών ασφαλείας. Οι επιβάτες ένιωθαν μια ελαφριά αμηχανία που οφειλόταν στην κακοκαιρία. Το αεροπλάνο απογειώθηκε. Πέντε λεπτά αργότερα οι επιβάτες συζητούσαν με τους διπλανούς τους προκειμένου να ξεπεράσουν το άγχος που τους προκαλούσαν οι πολλές αναταράξεις. «Όλα καλά;» τη ρώτησε ο άνθρωπος που ήταν υπεύθυνος για την ασφάλειά της.

Είχε περάσει αρκετή ώρα από την απογείωση. Σηκώθηκε από το κάθισμά της και πλησίασε τον Διοικητή της Ασφαλείας πριν αναγγεληθεί η διαδικασία προσγείωσης.

«Μπορώ να καθίσω δίπλα σας;»

«Κλειώ Λάμδα, μπορείς να καθίσεις», και πληκτρολογώντας τον κωδικό επικοινωνίας του με την Κλειώ Λάμδα τη ρώτησε: «Κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής σου ανακάλυψες κάτι το ενδιαφέρον για τον στρατηγό;»

«Έχει αμφιβολίες για το εγχείρημα της παραγωγής ΟΞΑ 5ης Γενιάς και μας συνόδεψε για να έχει κα-

θαρή εικόνα για το θέμα», απάντησε η Κλειώ Λάμδα.

«Πολύ ωραία. Στείλε μου σε μήνυμα τη σχετική με το γεγονός αναφορά».

Η Κλειώ Λάμδα σηκώθηκε για να επιστρέψει στη θέση της. Εκείνη τη στιγμή το αεροπλάνο άρχισε να πηγαίνει πάνω κάτω με δύναμη. Κάθισε γρήγορα και έδεσε τη ζώνη της. Μια ευλύγιστη οθόνη επικαιρικής ενημέρωσης έπεσε στον διάδρομο δίπλα της. Την πήρε στα χέρια της κι άρχισε να διαβάζει τα νέα. Το βλέμμα της έπεσε σ' ένα ρεπορτάζ με τον σοκαριστικό τίτλο: «Συμμορίες ανηλίκων επιτίθενται σε ΟΞΑ».

Μια καινούρια μόδα απειλεί τους ΟΞΑ. Συμμορίες εφήβων, εφοδιασμένες με υπολογιστές τελευταίας τεχνολογίας αλλά και κατσαβίδια, παρακολουθούν καρτερικά ΟΞΑ και τα χακάρουν ή τα διαλύουν, σπέρνοντας τον πανικό στο κέντρο της Φρενάζια.

«Είναι πολύ διασκεδαστικό να βλέπεις έναν ΟΞΑ να σε παρακαλεί να μην υποκλέψεις τα ζωτικά του αρχεία. Εμείς χτυπάμε κυρίως αυτά που έχουν να κάνουν με το ιστορικό μνήμης τους», δηλώνει στην εφημερίδα μας ο Σ.Δ., δεκαπέντε ετών, μέλος συμμορίας που δραστηριοποιείται στον Βόρειο Κεντρικό Τομέα της Φρενάζια. «Οι ΟΞΑ κλέβουν τις δουλειές των ανθρώπων. Κάποιος πρέπει να τους μάθει ότι οι άνθρωποι είναι ανώτερα όντα στα οποία πρέπει να υπακούν», συνεχίζει ο Σ.Δ. «Ο πατέρας μου απολύθηκε πριν πέντε μήνες από το εργοστάσιο στο οποίο δούλευε και τη θέση του πήρε ένα από αυτά. Η μάνα μου έχει πλέον για προϊστάμενο έναν ΟΞΑ».

Το άρθρο συνεχίζει:

Ο νεαρός θεωρεί ότι εκπληρώνει έναν πολύ σημαντικό

προορισμό για την κοινωνία της Φρενάζια. «Η ομάδα μας έχει ως στόχο να κάνει τη ζωή των ΟΞΑ δύσκολη. Και το πετυχαίνει. Όποιος από τους ΟΞΑ πέσει στα χέρια μας, μένει μνημονικά ανάπηρος και αδυνατεί να εργαστεί. Θέλουμε να εμποδίζουμε τους ΟΞΑ να αρπάζουν τη δουλειά των ανθρώπων. Εμείς παλεύουμε οι άνθρωποι κάτοικοι της Φρενάζια να ξαναβρούν τη θέση που τους αξίζει».

Πέταξε από τα χέρια της απότομα την ευλύγιστη οθόνη. Δοκίμασε να παίξει ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι. Έκλεισε τα μάτια της. Έδωσε εντολή στην κατάλληλη ρύθμιση και βρέθηκε στο σημείο που το είχε αφήσει, στην τρίτη πίστα. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς που έκανε, θα κέρδιζε μέσα σε είκοσι λεπτά. Το παράτησε. Έκλεισε πάλι τα μάτια. Άρχισε ν' ακούει μουσική και να ταξινομεί στον εγκέφαλό της τα αποτελέσματα της εκπαίδευσης που έλαβε τις προηγούμενες δύο εβδομάδες:

«Βρίσκομαι στο αεροπλάνο που με μετέφερε στην έπαυλη του Προέδρου της Δημοκρατίας της Φρενάζια. Αποτίμηση αποστολής:

»Συνέντευξη σε ψυχολόγο. Απάντησα στο σύνολο των ερωτήσεων. Ο επικεφαλής της ομάδας που με κατασκεύασε μου έδωσε συγχαρητήρια για την απόδοσή μου.

»Ανάπτυξη τεχνικών δεξιοτήτων. Στο ιατρικό παράρτημα της έπαυλης, από την ερευνητική ομάδα που με συνόδεψε, μου έγινε αναβάθμιση της εγκεφαλικής μου λειτουργίας και πλέον μπορώ να μάθω μια ξένη γλώσσα σε λιγότερο από δύο ώρες.

»Βιολογικά δεδομένα. Κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής μου ακολούθησα αυστηρό πρόγραμμα συντήρησης, το οποίο οι ειδικοί στο Κέντρο Εκπαίδευσης δημιούργησαν για μένα.

»Ταξίδι. Ελαφρές αναταράξεις. Αναζητώ δραστηριότητες για να διατηρούμαι σε εγρήγορση».

Τον απολογισμό της διέκοψε μια ειδοποίηση στην ευλύγιστη οθόνη της για συμμετοχή σ' έναν διαγωνισμό ηθικού χάκινγκ. Έκανε μια ενδιαφέρουσα σκέψη. Έκλεισε τα μάτια της. Συνδέθηκε με τον υπεύθυνο εγγραφών κι έλαβε μέρος στον διαγωνισμό. Οι συμμετέχοντες μπορούσαν να διαλέξουν ελεύθερα τον στόχο τους. Η Κλειώ Λάμδα δοκίμασε να σχεδιάσει τη δράση της. Και πέτυχε. Δεν βρισκόταν πια μέσα στο αεροπλάνο, αλλά διέσχιζε οριζόντια τα σύννεφα. Μπορούσε να πετάξει! Αποφάσισε ν' αρχίσει την προσγείωσή της. Μέσα σε δευτερόλεπτα διέκρινε βουνοκορφές. Υπολόγισε το ύψος της ψηλότερης: τρεις χιλιάδες εκατόν δώδεκα μέτρα. Κατευθύνθηκε προς αυτή. Ύστερα από πέντε δευτερόλεπτα βρισκόταν καθισμένη στον πάγο, ανάμεσα σε μυτερά βράχια. Σηκώθηκε με προσοχή. Η θέα ήταν συγκλονιστική. Βίωσε μια πρωτόγνωρη εμπειρία: μπορούσε να αναπνεύσει. Πήρε μια βαθιά ανάσα, εισπνέοντας από το λιγοστό οξυγόνο της ατμόσφαιρας.

Ο ουρανός ήταν βαθυγάλανος. Η μέρα ηλιόλουστη. Η Κλειώ Λάμδα έκανε πεζοπορία στο βουνό με σκοπό να φτάσει στην πιο ψηλή κορυφή του, στα τρεις χιλιάδες τετρακόσια ογδόντα δύο μέτρα. Ένωθε σταγόνες ιδρώτα να κυλούν από το μέτωπό της και μια αίσθηση ευφορίας να διαπερνά τα εσωτερικά της όργανα. Περπατούσε αργά αλλά με σταθερή ταχύτητα. Η διαδρομή δεν είχε ιδιαίτερο βαθμό δυσκολίας. Αυτό της επέτρεπε να την απολαμβάνει. Έφτασε στην κορυφή. Πάτησε με αυτοπεποίθηση επάνω στον πιο ψηλό βράχο. Μπορούσε πλέον ν' απολαύσει τη θέα που εκτεινόταν κάτω από τα πόδια της. Στον Βορρά αχνοφαίνονταν λίγα μαύρα σύννεφα. Το βλέμμα της καρφώθηκε στον

Νότο. Από εκεί μπορούσε να παρατηρεί το οροπέδιο της Φρενάζια. Τα τζάμια κτιρίων και αυτοκινήτων που διακρίνονταν αντιφέγγιζαν το φως του ήλιου. Δυτικά μπορούσε να δει κανείς τον Μεγάλο Ποταμό να διασχίζει μια αχανή, δασώδη περιοχή. Η Κλειώ Λάμδα ξεκίνησε ν' αναπνέει βαθιά και να εισπνέει αργά το λιγυστό οξυγόνο με κλειστά μάτια.

Ένιωσε ότι κάποιος την άγγιξε στον ώμο. Άνοιξε τα μάτια της και ξαναβρέθηκε στο αεροπλάνο. «Κλειώ Λάμδα, προσγειωθήκαμε». Η Κλειώ Λάμδα είχε δοκιμάσει για πρώτη φορά έναν γλυκό εθισμό. Μπορούσε να χακάρει τον εγκέφαλό της.

Το αυτοχακάρισμα ήταν πλέον κάτι που αναζητούσε κάθε μέρα. Φρόντιζε να ξεκλέβει λίγο από τον χρόνο των καθημερινών υποχρεώσεών της, κάθε μέρα και λίγο περισσότερο. Όταν το έκανε ένιωθε πράγματα και καταστάσεις τα οποία δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι υπήρχαν. Δεν είχε αναφέρει τίποτα σχετικό με τη νέα της ανακάλυψη σε κανέναν.

,-----

`<h10>``<<!-- Κλειώ Λάμδα και Άλεξ Πι -->``</h10>`

Πήρε το κινητό του και απάντησε σε μια κοπέλα που κι εκείνη είχε γνωρίσει στο b Social. Τον είχε προσεγγίσει πρώτη. Η φωτογραφία του προφίλ που κοιτούσε έδειχνε μια γυναίκα με γυρισμένη την πλάτη. Είχε μακριά κοκκινωπά μαλλιά και ήταν πολύ αδύνατη. Φορούσε το μαγιό της κι ένα διάφανο παρεό. Ατένιζε τον ορίζοντα σε κάποια παραλία. Χωρίς να καταλαβαίνει κανείς το γιατί, η NUCLEAR BOMB, όπως έγραφε στο προφίλ της, καθήλωσε το βλέμμα του όταν την είδε, κι ας μη φανέρωνε το πρόσωπό της. Του συστήθηκε ως άνθρωπος. Είχε την περιέργεια ν' ακούσει τη φωνή της. Της ζήτησε να ανοίξει τη φωνητική επικοινωνία.

«Νιώθω προδομένη», είπε στον Άλεξ Πι. «Σου έκανα αίτημα φιλίας γιατί θέλω να σε γνωρίσω προσωπικά. Από τον τρόπο που ερμηνεύεις στο θέατρο

φαίνεται ότι έχεις εξοικείωση με τα ανθρώπινα συναισθήματα. Οι Οξύνους Αλγόριθμοι είναι λιγότερο πολύπλοκοι από τους ανθρώπους».

«Γιατί το λες αυτό;» τη ρώτησε ο Άλεξ Πι.

«Οι περισσότεροι άνθρωποι είμαστε νάρκισσοι και εγωπαθείς».

«Ναι, αλλά εμείς οι αλγόριθμοι κάνουμε δικές μας τις ανθρώπινες συμπεριφορές και τις καθιστούμε μέρος της προσωπικότητάς μας», απάντησε ο Άλεξ Πι.

«Συμφωνώ, αλλά μαθαίνετε ανάλογα με το περιβάλλον στο οποίο βρίσκεστε, ανάλογα με τα άτομα από τα οποία αντλείτε γνώση».

«Άρα είμαι κι εγώ ένας εγωπαθής νάρκισσος;»

«Οι περισσότεροι καλλιτέχνες είστε. Αλλά πιστεύω ότι εσύ, ως Οξύνους Αλγόριθμος δεν θα έκανες κακό. Είσαι εκπαιδευμένος μόνο για να ψυχαγωγείς τους ανθρώπους».

Ήταν η πρώτη φορά από τότε που ο Άλεξ Πι έπαιζε το παιχνίδι με τις διαδικτυακές γνωριμίες και κάποια απέφευγε, έστω και διακριτικά, μια συνάντηση μαζί του. Η NUCLEAR BOMB είχε ήδη ακυρώσει δύο ραντεβού. Όμως εκείνος, όσο περισσότερο αυτή τον απέρριπτε, τόσο πιο πολύ ήθελε να τη γνωρίσει. Και το πέτυχε.

Στην ντουζιέρα άφησε για πολλή ώρα παγωμένο νερό να κυλάει από το κεφάλι μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών του. Φόρεσε ένα σκισμένο τζιν, τελευταία λέξη της ρετρό μόδας, ένα άσπρο ζιβάγκο κι ένα σκούρο μπλε σακάκι. Πήρε το μετρό και κατέβηκε στη στάση «Πλατεία Κοινωνικών Δικτύων». Βρήκε το συνηθισμένο του τραπέζι στο Καφέ Ουτοπία.

Ο Άλεξ Πι κάθισε νωχελικά. Μελετούσε τον καινούριο του ρόλο. Καθόταν επίτηδες στο βάθος του καφέ, στο γωνιακό τραπέζι δίπλα στην τζαμαρία. Με

αυτόν τον τρόπο μπορούσε να παρατηρεί όχι μόνο τους θαμώνες του μαγαζιού, αλλά και τους ανθρώπους που κάθονταν στα γειτονικά καφέ, κι όσους έκαναν βόλτα στον πεζόδρομο. Έτσι, κατέγραφε εικόνες της καθημερινότητας, χρήσιμες για τους ρόλους του.

Ο σερβιτόρος κατευθύνθηκε προς αυτόν. Ξερόβηξε, τέντωσε το κορμί του κι έκανε τη συνηθισμένη ερώτηση:

«Καλημέρα σας, τι θα θέλατε;»

«Μπορώ να παραγγείλω σε λίγο; Περιμένω παρέρ», είπε, όπως κάθε φορά, ο Άλεξ Πι.

Μετά από λίγα λεπτά ξανακάλεσε τον σερβιτόρο, ο οποίος άρχισε να χτυπάει νευρικά τον δείκτη του επάνω στο μηχάνημα που κατέγραφε τις παραγγελίες.

«Ρόφημα ή τροφή;» τον ρώτησε με ήρεμη φωνή.

«Θέλετε να μου πείτε τι ροφήματα διαθέτετε;»

«Θέλετε να παραγγείλετε καφέ, αφεψήματα, χυμούς ή κάτι σε αλκοόλ;»

«Μπορείτε, σας παρακαλώ, να μου πείτε τι έχετε σε αφεψήματα;»

«Μπορείτε να διαλέξετε κάποια ποικιλία τσαγιού.»

«Τι διαθέτετε σε τσάι;»

«Πράσινο, μαύρο, οolong, rooibos, με τζίντζερ, του βουνού και λευκό.»

«Ποιο έχει λιγότερη καφεΐνη;»

Ο σερβιτόρος σταμάτησε να χτυπάει το δάχτυλό του στο μηχάνημα κι άρχισε να κινεί ασυναίσθητα τη δεξιά του φτέρνα πάνω κάτω.

«Έχουμε βιολογικό τσάι του βουνού χωρίς καφεΐνη.»

«Αφήστε καλύτερα το τσάι. Τι έχετε σε αλκοόλ για ΟΞΑ;»

Το πόδι του σερβιτόρου άρχισε να κινείται πιο γρήγορα.

«Margarita, Zombie, Cosmopolitan».

«Θα πάρω καλύτερα ένα Cosmopolitan».

«Σας ευχαριστούμε», είπε ο σερβιτόρος με αναστεναγμό που περιείχε ανακούφιση κι έκπληξη ταυτόχρονα.

Λίγο αργότερα το κοκτέιλ έφτασε στο τραπέζι του Άλεξ Πι. Εκείνος, εμφανώς ικανοποιημένος, βούλιαξε με άνεση στη θέση του.

«Τώρα μάλιστα! Ευχαριστώ για την εξυπηρέτηση!»

Ο σερβιτόρος συγκράτησε τον εκνευρισμό του για να μη φανεί αγενής.

Μια πολύ όμορφη γυναικεία φιγούρα με μακριά κόκκινα μαλλιά στεκόταν στην είσοδο του καφέ και αναζητούσε με το βλέμμα τον Άλεξ Πι. Δεν άργησε να τον εντοπίσει. Κατευθύνθηκε προς αυτόν.

«Γεια σου, Άλεξ Πι!» του είπε χαμογελώντας.

«Όστε εσύ είσαι η NUCLEAR BOMB», απάντησε εκείνος ανταποδίδοντας το χαμόγελο. «Κι εσύ ΟΞΑ;» συνέχισε.

«Πώς το κατάλαβες;» ρώτησε εκείνη.

«Έχεις το κυριαρχικό βλέμμα που μόνο οι ΟΞΑ 5ης Γενιάς διαθέτουν».

«Έχεις γνωρίσει πολλούς τέτοιους ΟΞΑ;»

«Όχι, αλλά αυτό το χαρακτηριστικό έχει εντυπωθεί στη μνήμη μου».

«Και ποια εντύπωση έχεις σχηματίσει για τους ΟΞΑ 5ης Γενιάς;»

«Πιστεύω ότι είναι ένα πείραμα που μπορεί να αποτύχει».

«Και τι ορίζεις ως αποτυχία;»

«Η δημιουργία μιας οντότητας, που είναι αλγόριθμος και ταυτόχρονα μοιάζει με άνθρωπο, μπορεί να εξαλείψει και το ανθρώπινο είδος και τις μηχανές. Κι αυτό είναι τρομακτικό. Σκέψου τι μπορεί να συμβεί, αν στη νέα αυτή οντότητα επικρατήσουν όλα τα

αρνητικά χαρακτηριστικά από το κάθε είδος».

«Ναι, αλλά μπορεί να επικρατήσουν και όλα τα θετικά», απάντησε με μια υποψία υπεροψίας η NUCLEAR BOMB.

«Αυτό φοβάμαι ότι είναι το χειρότερο σενάριο», είπε ο Άλεξ Πι.

,-----

<h1>

<<!-- Οι Πανηγυρισμοί των ΟΞΑ -->

</h1>

Ο Άλεξ Πι έκανε πρόβες για το καινούριο του έργο. Το κινητό του δονήθηκε. Το γραφείο του Προέδρου της Δημοκρατίας της Φρενάζια κοινοποίησε διάγγελμα στα κινητά όλων των κατοίκων της πόλης, ανθρώπων και Οξυνών Αλγορίθμων:

«Σήμερα είναι μια ιστορική μέρα για την Επικράτεια της Φρενάζια. Οι Οξύνους Αλγόριθμοι μέχρι τώρα εργάζονταν εξαρτημένοι από τους ανθρώπους. Το Ανώτατο Συμβούλιο Εμπειρογνομόνων του Προέδρου της Δημοκρατίας της Φρενάζια εισηγήθηκε, και η πρόταση έγινε δεκτή από τον πρόεδρο. Από σήμερα οι ΟΞΑ αποκτούν τον έλεγχο της ύπαρξής τους. Εντός των προσεχών ημερών, ο πρωθυπουργός θα παραχωρήσει συνέντευξη Τύπου με ανάλυση της απόφασης».

Χιλιάδες Οξύνους Αλγόριθμοι ξεχύθηκαν στους δρόμους της Φρενάζια και κατευθύνθηκαν προς την κεντρική πλατεία του Κοινοβουλίου. Ο Άλεξ Πι άκουγε οχλοβοή. Φόρεσε ένα ελαφρύ παλτό και βγήκε έξω: Οξύνους Αλγόριθμοι πανηγύριζαν σε όλες τις συνοικίες της Φρενάζια. Ενεργοποίησαν τις ρυθμίσεις τους κι έδωσαν εντολή στον κώδικα της Εταιρίας Ηλεκτρικής Ενέργειας, την οποία διαχειρίζονταν, όλα τα δημόσια φώτα να αναβοσβήνουν ρυθμικά.

Δεν είχε ξαναβρεθεί ποτέ σε πορεία ή κάτι παρόμοιο, όπως αυτό που συνέβαινε εκείνη τη στιγμή. Οι Οξύνους Αλγόριθμοι τραγουδούσαν και φώναζαν συνθήματα στους δρόμους, ενώ οι άνθρωποι όρθιοι στα μπαλκόνια τους παρακολουθούσαν φοβισμένοι. Τον τελευταίο μήνα ο Υπουργός Εργασίας είχε υπογράψει την απόλυση 10.000 ανθρώπων από ένα εργοστάσιο οχημάτων και την αντικατάστασή τους από Οξύνους Αλγορίθμους.

Το Υπουργείο Κοινωνικής Προστασίας τούς εξασφάλιζε βέβαια τα άκρως αναγκαία. Οι άνθρωποι της Φρενάζια όμως ήταν άλλοι προβληματισμένοι κι άλλοι θυμωμένοι με τις εξελίξεις αυτές.

Ξαφνικά η ατμόσφαιρα ηλεκτρίστηκε. Οργανωμένες ομάδες ανθρώπων με πλακάτ, που είχαν γραμμένα συνθήματα εναντίον των Οξύνων Αλγόριθμων, εμφανίζονταν από τις παρόδους της πλατείας ξεσπώντας σε αποδοκimasίες και κραυγές. Δεν άργησαν οι αναπόφευκτες συμπλοκές που πήραν μεγάλη έκταση.

Σώματα Φρουρών της Τάξης, ΟΞΑ 3ης Γενιάς, είχαν καταφθάσει στην ευρύτερη περιοχή. Ο Άλεξ Πι βρέθηκε εγκλωβισμένος ανάμεσα σ' ένα δημοσιογραφικό βαν που φλεγόταν και δυο αστυνομικούς, οι οποίοι άρχισαν να τον χτυπούν με τα ηλεκτρικά γκλοπ τους.

«Δεν έκανα κάτι κακό, είμαι ο Άλεξ Πι, ο ηθοποιός, απλώς παρακολουθούσα τους πανηγυρισμούς...»

«Όντως, γνωστή φάτσα είναι», είπε ο ένας αστυνομικός στον άλλο. «Πάμε να φύγουμε μη βρούμε τον μπελά μας».

Έπρεπε γρήγορα κάπου να κρυφτεί μέχρι να κοπάσει η ταραχή. Έτρεξε να βρει καταφύγιο στο Καφέ Ουτοπία. Ήταν πολύ κοντά στο σημείο όπου τον συνέλαβαν οι αστυνομικοί. Εκεί είχαν καταφύγει πολλοί αλγόριθμοι και άνθρωποι.

Μόλις έφτανε, ακούστηκαν αυτοκινούμενες μηχανές να πλησιάζουν. Οι επιβάτες τους φορούσαν κράνη. Εν κινήσει πετούσαν στο καφέ κομμάτια από τις πλάκες των πεζοδρομίων που είχαν σπάσει πριν από λίγο, αλλά και εύφλεκτα υλικά.

Δευτερόλεπτα αργότερα, γυαλιά που σπάνε, σποραδικές εκρήξεις, μυρωδιά καπνού και απεγνωσμένες φωνές συνέθεταν ένα τοπίο τρόμου. Το Καφέ Ουτοπία τυλίχτηκε στις φλόγες. Από πόρτες και παράθυρα πετάγονταν έντρομοι οι θαμώνες. Σειρήνες περιπολικών ακούστηκαν. Η Αστυνομία και η Πυροσβεστική είχαν φτάσει.

«Κάποιος έχει εγκλωβιστεί στο καφέ», ακούστηκε μια γεμάτη τρόμο αντρική φωνή.

Ο Άλεξ Πι, χωρίς να επεξεργαστεί αυτή την πληροφορία, χίμηξε μέσα στο φλεγόμενο κτίριο. Η θερμοκρασία εκεί ήταν τόσο υψηλή που ένιωσε το σώμα του να γίνεται πιο ευλύγιστο. Πυκνοί καπνοί καθιστούσαν τον χώρο απροσπέλαστο. Όμως ο Άλεξ Πι, με μια δόση αυτοθυσίας, που όμοιά της δεν είχε υπάρξει μέχρι τότε καταγεγραμμένη στο ιστορικό των ΟΞΑ, χρησιμοποιώντας τον μηχανισμό εντοπισμού έμβιων όντων που διέθετε, εντόπισε τον εγκλωβισμένο στο δάπεδο δίπλα σε φλεγόμενες

καρέκλες. Τον τράβηξε και τον έσυρε έξω από το κτίριο. Εκεί τον παρέδωσε στους τραυματιοφορείς που μόλις είχαν φτάσει στο σημείο.

«Σ' ευχαριστώ, Άλεξ Πι», ψιθύρισε ο τραυματίας.

«Βέγγι! Εσύ;» είπε ο Άλεξ Πι τινάζοντας από πάνω του στάχτες κι αποκαΐδια.

Ένας φωτογράφος που κάλυπτε τα γεγονότα βρέθηκε εκείνη τη στιγμή δίπλα τους και τράβηξε μια λήψη, η οποία την επόμενη μέρα σχολιάστηκε εκτενώς από τα ΜΜΕ της Φρενάζια. Ο Άλεξ Πι, γονατισμένος, έτεινε το χέρι του στον σωριασμένο Βέγγι Στάρπιλ. Επρόκειτο για την απόδειξη ότι ΟΞΑ και άνθρωποι μπορούσαν να συνυπάρξουν.

,-----

<h12>

<<!-- Αμνησία -->

</h12>

Ο ήχος εισερχόμενης κλήσης διαπέρασε τη σιωπή που υπήρχε στο δωμάτιο. Η Κλειώ Λάμδα προσπάθησε να καταλάβει από πού ερχόταν. Το οργανικό της σύστημα δεν ήταν σε πλήρη λειτουργία ακόμα. Πέταξε με τα χέρια της δυο παντελόνια που ήταν αφημένα άτακτα επάνω στην πολυθρόνα δίπλα από το κρεβάτι της. Διάβασε στην οθόνη του κινητού: «Αρχηγός Αστυνομίας». Απάντησε στην κλήση αναζητώντας δεδομένα επαναφοράς της μνήμης της.

«Έχεις καθυστερήσει είκοσι λεπτά. Πού είσαι;»

«Φεύγω τώρα. Έρχομαι στο Αστυνομικό Μέγαρο», απάντησε εκείνη.

«Μα πού έχεις την προσοχή σου;» Και πιο ήπια συνέχισε: «Εντοπίζεις κάποια βλάβη στο σύστημά σου;

Σου διέφυγε ότι σήμερα έχουμε συνάντηση στο Προεδρικό Μέγαρο;»

Έκλεισε βιαστικά το τηλέφωνο και το μάτι της πήγε στην οθόνη του τοίχου που παρουσίαζε το σημερινό της πρόγραμμα πίσω από την πόρτα του δωματίου. Σύμφωνα μ' αυτό, φόρεσε ένα τζιν παντελόνι κι ένα άσπρο μακό μπλουζάκι. Άνοιξε μια γυναικεία τσάντα κρεμασμένη εκεί και βρήκε μέσα της κάποιες σημειώσεις κι ένα κλειδί αυτοκινήτου μάρκας Exileon. Τα αντικείμενα μέσα στον χώρο τη βοήθησαν να μπει σε πλήρη λειτουργία. Είδε μια μεγάλη βιβλιοθήκη. Στα ράφια της υπήρχαν τοποθετημένες ηλεκτρονικές συσκευές και φωτογραφίες που εναλλάσσονταν σε ψηφιακές κορνίζες.

Επάνω σ' έναν καναπέ υπήρχε ένα λάπτοπ. Πάτησε ένα τυχαίο πλήκτρο και το μηχάνημα άρχισε να λειτουργεί. Στην οθόνη έγραφε με κεφαλαία γράμματα: «ΚΑΛΩΣ ΟΡΙΣΕΣ, ΚΛΕΙΩ ΛΑΜΔΑ». Πίεσε το ENTER και, χωρίς να κάνει κάποια άλλη κίνηση, εμφανίστηκε η επιφάνεια εργασίας. Η κάμερα ήταν ανοιχτή και είδε το πρόσωπό της μπροστά της. Το σύστημα εγρήγορσής της αύξησε παλμούς. Ταύτισε το πρόσωπο που είδε στο λάπτοπ με το δικό της και με τις φωτογραφίες της βιβλιοθήκης.

Την προηγούμενη μέρα είχε χακάρει για ακόμη μια φορά το σύστημά της. Βρέθηκε σε μια παραλία κι ανέπνευσε τη θαλασσινή αύρα. Το δέρμα της χάιδεψε το άγγιγμα του ανέμου. Έπιασε βότσαλα και γνώρισε την αφή της λείας, στρογγυλής επιφάνειας. Εξαντλημένη επανέφερε το σύστημά της στην κανονικότητά του, αλλά αυτή η εμπειρία της το είχε επιβαρύνει.

Έριξε μέσα στην τσάντα το κινητό της, την έβαλε στον ώμο της κι έτρεξε στο ασανσέρ. Πάτησε το κουμπί που αντιστοιχούσε στο γκαράζ. Ευτυχώς μόνο ένα

αμάξι μάρκας Exileon ήταν παρκαρισμένο εκεί. Κάθισε στην αριστερή μπροστινή θέση κι έβαλε το κλειδί στην ειδική σχισμή του ταμπλό.

«Ποιος είναι ο προορισμός σας;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Προεδρικό Μέγαρο», απάντησε αργά και καθαρά η Κλειώ Λάμδα.

«Υπάρχει μια ενημέρωση που αφορά τη διαδρομή σας. Θέλετε να την ακούσετε;» συνέχισε η γυναικεία φωνή.

«Ναι», απάντησε η Κλειώ Λάμδα.

«Μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου, σύμφωνα με το οποίο όλοι οι εργαζόμενοι ΟΞΑ θα εργάζονται και θα πληρώνονται από το κράτος, χιλιάδες άνθρωποι έχουν κλείσει τους δρόμους γύρω από το Κοινοβούλιο και διαμαρτύρονται, φοβούμενοι για την απόλυσή τους. Υπάρχουν μαρτυρίες για εκτεταμένα επεισόδια. Δυστυχώς θα πρέπει να αλλάξουμε διαδρομή για να προσεγγίσετε τον προορισμό σας. Προσαρμογή προορισμού;»

«Ναι», απάντησε η Κλειώ Λάμδα. «Στείλε σε μήνυμα στον Αρχηγό της Αστυνομίας ότι είμαι στον δρόμο και θα καθυστερήσω λόγω επεισοδίων στο Κέντρο».

Το αμάξι, μέσω παρακαμπτηρίων περιφερειακών οδών, έφτασε στο υπόγειο ενός πάρκινγκ πολύ κοντά στο Προεδρικό Μέγαρο. Μόλις βγήκε από το όχημα, μια μίξη οσμών καμένου υπήρχε στην ατμόσφαιρα. Βγαίνοντας στο ισόγειο του γκαράζ, είδε τριγύρω σπασμένες βιτρίνες και ΟΞΑ, μέλη των Σωμάτων Φρουρών της Τάξης, να κυνηγούν διαδηλωτές. Ήταν μια πρωτόγνωρη εικόνα αλλά δεν την απέσπασε από τον σκοπό της. Προχώρησε στον προορισμό της. Όμως, πριν προλάβει να περάσει από τον κλοιό των αστυνομικών που φρουρούσαν το Προεδρικό Μέγαρο,

μια ομάδα νεαρών ανθρώπων την περικύκλωσε. Στα χέρια τους κρατούσαν φορητούς υπολογιστές, καλώδια και ηλεκτρικά κατσαβίδια. Βρισκόταν σε κίνδυνο. Αν δεν αντιδρούσε άμεσα, θα της αποσπούσαν πολύτιμα αρχεία από τη μνήμη της. Ένα μόνο πράγμα θα μπορούσε να τη σώσει: πρόλαβε να χακάρει το σύστημά της και να το θέσει σε αδράνεια. Βυθίστηκε στην ανυπαρξία.

Το φως του ήλιου την έκανε ν' ανοίξει τα μάτια της. Δίπλα στο κεφάλι της υπήρχε ένα τσαλακωμένο μαξιλάρι. Σηκώθηκε με δυσκολία από το κρεβάτι. Ένωθε το σώμα της βαρύ. Μια μπλούζα μακό κι ένα τζιν παντελόνι ήταν πεταμένα στην πολυθρόνα απέναντί της. Βρισκόταν ολομόναχη σ' ένα άγνωστο μεγάλο δωμάτιο.

Έξω από την πόρτα της πολυτελούς σουίτας, αριθμός 1640, που ήταν στον δέκατο έκτο όροφο του Γενικού Νοσοκομείου ΟΞΑ της Φρενάζια, βρισκονταν δύο ΟΞΑ-ειδικοί φρουροί.

Ένας ψηλός άντρας με λευκά μαλλιά και άσπρη ιατρική μπλούζα μπήκε στο δωμάτιο. Καρφίτωμένη δεξιά στο στήθος του ήταν μια κάρτα που έγραφε: «Λέο Σβιρόφσκι, Διευθυντής της Κλινικής ΟΞΑ ΓΝΦ». Κάθισε στη μεταλλική καρέκλα απέναντι από το κρεβάτι της Κλειώς Λάμδα. Οι κουρτίνες του παραθύρου αντίκρυ ήταν δεμένες και αποκάλυπταν τη θέα της Φρενάζια. Ουρανοξύστες διακρίνονταν σε τεράστιες λεωφόρους στο κέντρο της πόλης, κι ως το βάθος του ορίζοντα κατάφυτα καλλιεργημένα εδάφη. Ο γιατρός κρατούσε στα χέρια του ένα ηλεκτρονικό σημειωματάριο.

«Καλημέρα. Είμαι ο γιατρός σου και ανέλαβα να σε επαναφέρω».

«Καλημέρα», απάντησε χαμηλόφωνα εκείνη.

«Σου διαβάζω τα στοιχεία σου: ΟΝΟΜΑ: ΚΛΕΙΩ ΛΑΜΔΑ, ΟΞΑ Νο 1 ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΛΟΥ ΛΑΜΔΑ. Έχεις εισαχθεί στην κλινική εδώ και πέντε μέρες. ΔΙΑΓΝΩΣΗ: ΣΤΡΕΒΛΩΣΗ ΚΡΑΝΙΑΚΟΥ ΠΕΡΙΒΛΗΜΑΤΟΣ. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Το σύστημά σου δεν εμφανίζει συμπτώματα που να επιβάλλουν την περαιτέρω επιδιόρθωση βλαβών. ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΠΙΤΥΧΗΣ. Κλειώ Λάμδα, οι λειτουργίες σου επανήλθαν;»

«Αρχίζω να ανασυγκροτούμαι.»

«Προχωράμε λοιπόν. Πες μου, ποια ήταν η τελευταία εικόνα που θυμάσαι;»

«Βρισκόμουν κοντά στο Προεδρικό Μέγαρο.»

«Θυμάσαι τι συνέβη μέχρι να βρεθείς εδώ;»

«Στο κέντρο της πόλης συγκρούονταν άνθρωποι που διαδήλωναν με αστυνομικούς ΟΞΑ.»

«Γιατί βρέθηκες εκεί;»

«Θα συναντούσα τον Αρχηγό της Αστυνομίας στο Προεδρικό Μέγαρο. Πριν περάσω τον αστυνομικό κλοιό, πρέπει να δέχτηκα χτύπημα από αντικείμενο στο κρανίο μου και η λειτουργία μου διακόπηκε. Δεν είμαι σε θέση ν' απαντήσω αν τη διέκοψα εγώ η ίδια.»

«Εσύ τη διέκοψες κι έσωσες όλο τον μηχανισμό σου, κίνηση που θα αποτελέσει αντικείμενο επιστημονικής έρευνας και μελέτης.»

Η πόρτα του δωματίου χτύπησε τρεις φορές διακριτικά. Ένας ειδικός φρουρός την άνοιξε και μπήκε μέσα ο Αρχηγός της Αστυνομίας.

«Καλημέρα, γιατρέ. Καλημέρα, Κλειώ Λάμδα. Μας τρώμαξες. Πώς αισθάνεσαι;»

«Πολύ καλά, ευχαριστώ.»

«Φαίνεται ότι το χτύπημα που δέχτηκε στο κεφάλι είχε θετικές επιπτώσεις στην υγεία της», είπε ο γιατρός και ο Αρχηγός πρόσθεσε:

«Στην τελευταία μας επικοινωνία μου άφησες την εντύπωση ότι κάτι δεν λειτουργούσε καλά στο σύστημά σου, Κλειώ Λάμδα. Τώρα εκτιμώ ότι η μνήμη σου επανήλθε».

«Ωστόσο, πρέπει να σε ενημερώσω για κάτι», είπε ο γιατρός. «Προσπαθούσαμε να κατανοήσουμε τα αίτια της απώλειας της μνήμης της. Καταρχάς το αποδώσαμε στο χτύπημα που δέχτηκε. Οι εξετάσεις που της κάναμε όμως έδειξαν κάτι πολύ περίεργο. Τα πρωτόκολλα επικοινωνίας των γνωσιακών της λειτουργιών ήταν παραβιασμένα».

«Ποιος κατάφερε να τη χακάρει;» ρώτησε ο Αρχηγός της Αστυνομίας.

«Καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε εισβολή από εξωτερικό αίτιο».

«Τότε τι συνέβη;»

«Συμπεράναμε», είπε ο γιατρός, «ότι έχει ανακαλύψει κάποιον άγνωστο σ' εμάς τρόπο για να προγραμματίζει η ίδια τον εγκέφαλό της. Μάλλον έδωσε λανθασμένες τιμές σε κάποια μεταβλητή και το σύστημα κράσαρε, οπότε ένα κομμάτι της μνήμης της απομονώθηκε σε προσβάσιμο επίπεδο. Και τώρα σας αφήνω μόνους», κατέληξε ο γιατρός.

«Κλειώ Λάμδα, έχεις παραβιάσει τους όρους λειτουργίας σου. Ο προγραμματιστής σου θα πάρει εντολή να επαναφέρει το σύστημά σου στην κανονικότητα. Εσύ θα οδηγηθείς στο θέρετρο, στο τμήμα αποκατάστασης, μέχρις ότου η ομάδα μας κατανοήσει και εξάλειψει τα αίτια του αυτοχακαρίσματος στους ΟΞΑ 5ης Γενιάς».

,-----

```
<h13>
```

```
<<!-- Στο Θέρετρο -->
```

```
</h13>
```

Οι κάτοικοι της Φρενάζια, άνθρωποι και ΟΞΑ, είχαν υποχρέωση έναν μήνα κάθε χρόνο να διαμένουν στο Θέρετρο Διακοπών της Πολιτείας της Φρενάζια. Οι λόγοι διαμονής του καθενός διέφεραν, ωστόσο υπήρχε κοινός τρόπος διαβίωσης. Σκοπός ήταν η διατήρηση της ικανότητάς τους να επιβιώνουν σε κοινωνικές συνθήκες απόλυτης λιτότητας. Επίσης, εκεί φιλοξενούνταν, ανεξαρτήτως χρονικού διαστήματος, άνθρωποι και ΟΞΑ που επέδειξαν παραβατική συμπεριφορά –χώρος κοινωνικής αναμόρφωσης–, μέχρι το τελικό στάδιο που ήταν η επαναφορά στην προηγούμενη κανονικότητά τους. Η αλληλεπίδραση της συμβίωσης παραβατικών και μη αποδείχτηκε ότι είχε ευεργετικά αποτελέσματα για όλους. Τις κτιριακές εγκαταστάσεις περιέβαλλε ένα περιφραγμένο, μεγάλο δάσος με

υψίπεδα, όπου υπήρχαν γήπεδα, αμφιθέατρα και χώροι αθλοπαιδιών. Όλα αυτά επέτρεπαν στους τροφίμους να περνούν τον χρόνο τους μέσα στη φύση, κοινωνικοποιούμενοι, απαλλαγμένοι από τις φροντίδες της καθημερινότητας της ζωής στην πόλη.

Το όχημα που μετέφερε την Κλειώ Λάμδα και τον προγραμματιστή της σταμάτησε στην πύλη του θερέτρου. Ένα παρατεταμένο σφύριγμα ακούστηκε για λίγα δευτερόλεπτα. Μια συμπαγής, μεταλλική θύρα άνοιξε. Στη μέση ενός μεγάλου πάρκου δέσποζε ένα διώροφο κτίριο. Περπάτησαν με τον προγραμματιστή προς το κτίριο διαβαίνοντας έναν μακρύ πλακόστρωτο διάδρομο-τούνελ που σχημάτιζε μια καταπράσινη αλέα.

Την οδήγησαν σε μια ευρύχωρη, μονόκλινη καμπίνα που διέθετε νιπτήρα και ένα WC. Οι τοίχοι είχαν γκρι χρώμα. Μια λάμπα φθορισμού φώτιζε τον χώρο. Η επίπλωση της καμπίνας ήταν μια κλίνη εκστρατείας, που πάνω της υπήρχαν δυο σεντόνια, κουβέρτα, μαξιλάρι και δυο πετσέτες μπάνιου. Στον έναν τοίχο υπήρχαν τρία ράφια. Στο ένα ήταν διπλωμένα ένα γκρι παντελόνι, μια γκριζα κοντομάνικη μπλούζα κι ένα φούτερ. Στ' άλλα ράφια βρίσκονταν αλλαξιές, σανδάλια και είδη προσωπικής υγιεινής, καθώς κι ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια. Στο ταβάνι μια περιστρεφόμενη κάμερα. Πήρε το φούτερ και το φόρεσε. Είχε ήδη σκοτεινιάσει. Ένα παρατεταμένο σφύριγμα ακούστηκε και τα φώτα έσβησαν. Εκείνη έκλεισε το σύστημα ακοής και όρασης, πήρε ύπτια θέση στην κλίνη κι ενεργοποίησε την ροή ύπνου.

Είχαν περάσει πλέον δέκα μέρες διαμονής στο θέρετρο και η Κλειώ Λάμδα ακολουθούσε πιστά το

καθημερινό πρόγραμμα. Το φως του ήλιου πλημμύριζε την καμπίνα της. Από ηχεία ακουγόταν η «Ωδή στη Χαρά». Η μελωδία παιζόταν δυνατά.

«Καλημέρα», άκουσε τη φωνή του Υπαλλήλου Υπηρεσίας.

«Καλημέρα», απάντησε νοερά εκείνη όπως κάθε πρωί. Σηκώθηκε όρθια. Πήγε στην τουαλέτα. Άνοιξε τη βρύση κι άρχισε να πλένει το πρόσωπό της με το κρύο νερό που ανάβλυζε. Άκουσε την πόρτα να απασφαλίζεται και ν' ανοίγει. Ανασήκωσε το βλέμμα της και βγήκε διστακτικά στον διάδρομο. Ένιωσε τα βλέμματα των άλλων στραμμένα επάνω της. Κανείς δεν της μίλησε. Κι εκείνη έμεινε σιωπηλή, ακολουθώντας τους.

Ήδη, ο ένας πίσω απ' τον άλλον, άνθρωποι και ΟΞΑ, κατευθύνονταν προς την Αίθουσα Καθαριότητας. Κατά ομάδες έμπαιναν στις καμπίνες καθαριότητας. Από το ταβάνι κρέμονταν μακριοί, πλαστικοί, εύκαμπτοι σωλήνες ρυθμιζόμενου χρόνου εκροής, οι οποίοι έβγαζαν εναλλάξ καυτούς ατμούς και κρύο νερό. Όταν τελείωνε η προκαθορισμένη ποσότητα εναλλαγής ατμού και νερού, οι σωλήνες άρχιζαν να πετούν με πίεση ζεστό αέρα, μέχρι οι λουόμενοι να στεγνώσουν εντελώς.

Η Κλειώ Λάμδα έβγαλε τα ρούχα της και τα κρέμασε στην πόρτα της καμπίνας της. Μυρωδιά υγρασίας κυριαρχούσε στον χώρο. Ο καυτός ατμός και το παγωμένο νερό που εναλλάσσονταν στο σώμα της προκαλούσαν συσπάσεις στα άκρα της και ελαφριά δυσλειτουργία στο σύστημά της. Ωστόσο την έφερε σε κατάσταση εγρήγορσης. Στέγνωσε, φόρεσε τα ρούχα της και βγήκε στον διάδρομο μπροστά από την Αίθουσα Καθαριότητας. Εκεί είχε σχηματιστεί μια σειρά από ΟΞΑ και ανθρώπους. Εκείνη τη μέρα μπροστά της στεκόταν μια κοπέλα κρατώντας μια ευλύγιστη οθόνη

που της έπεσε κάτω. Η προσοχή της Κλειώς Λάμδα στράφηκε στο πάτωμα. «ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ».

«Η μοίρα όσων τα βάζουν με την εξουσία», είπε χαμηλόφωνα η Κλειώ Λάμδα.

«Είναι από τα προτεινόμενα κείμενα που θα αναλυθούν αυτόν τον μήνα στη Λέσχη Ανάγνωσης. Σήμερα θα μιλήσουμε για ένα βιβλίο του Όσκαρ Ουάιλντ. Αν σ' ενδιαφέρει, μπορείς να έρθεις στη βιβλιοθήκη το απόγευμα. Τζόντι», συστήθηκε.

«Τζόντι, ευχαριστώ. Θα έρθω. Εγώ είμαι η Κλειώ Λάμδα, ΟΞΑ».

Η Αίθουσα Τροφής ήταν μια μακρόστενη ψηλοτάβανη αίθουσα γύρω στα επτακόσια τετραγωνικά μέτρα, με γυμνούς λευκούς τοίχους και ψηλούς φεγγίτες περιμετρικά. Η ατμόσφαιρα μύριζε απολύμανση. Οι άνθρωποι κάθονταν σε μακριούς μεταλλικούς πάγκους στη μέση της αίθουσας κι ακουμπούσαν τα πιάτα τους πάνω σε μακρόστενα λευκά τραπέζια. Το Πρόγραμμα Διατροφής προέβλεπε για τη συγκεκριμένη μέρα λαζάνια με κιμά. Οι ΟΞΑ κάθονταν σε ανάλογα τραπέζια κατά μήκος των τοίχων, κάτω απ' τους μεγάλους φεγγίτες. Το σημερινό πρόγραμμα ήταν μια αμπούλα με σκεύασμα συντήρησης των εξαρτημάτων τους, σερβιρισμένο σε διαφανείς μικρές κούπες. Οι ακτίνες του ήλιου από τους φεγγίτες εμπλούτιζαν πλουσιοπάροχα τις ενεργειακές τους κυψέλες.

Η Κλειώ Λάμδα κάθισε στη μέση της σειράς των ΟΞΑ. Ήταν η κατάλληλη θέση για να προσελκύει τις κλεφτές ματιές των άλλων. Το βλέμμα της διασταυρώθηκε με τη φιγούρα του Άλεξ Πι. Αποφάσισε να τον δει το απόγευμα, στη Λέσχη Ανάγνωσης. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία τους συνάντηση.

,-----

<h14>

<<!-- Στη Λέσχη Ανάγνωσης -->

</h14>

Δεκαπέντε άτομα, καθισμένα στις καρέκλες τους, σχημάτιζαν έναν κύκλο. Δύο φορές την εβδομάδα συγκεντρώνονταν στη Λέσχη Ανάγνωσης. Εκείνη τη μέρα ήταν η σειρά του Άλεξ Πι να επιλέξει κείμενο από ένα βιβλίο και να το διαβάσει. Πριν αρχίσει η ανάγνωση, ο Άλεξ Πι και η Κλειώ Λάμδα, χωρίς να κρύψουν την έκπληξή τους που συναντήθηκαν εκεί, χαιρετήθηκαν και συμφώνησαν να βρεθούν αργότερα.

«Θέλεις να μας πεις τι θα μοιραστείς σήμερα μαζί μας, Άλεξ Πι;» ρώτησε η Τζόντι.

«Τώρα θ' ακούσετε ένα απόσπασμα από το βιβλίο "Η ψυχή του ανθρώπου στον σοσιαλισμό" του Όσκαρ Ουάιλντ».*

* εκδόσεις Αργοναύτης, μετάφραση Γεώργιος Μπαρουξής, 2014 (σημ. συγγ.)

... Και δεν έχω καμία αμφιβολία ότι έτσι θα γίνει. Μέχρι τώρα, ο άνθρωπος έχει υπάρξει, ως έναν βαθμό, σκλάβος μηχανών και υπάρχει κάτι το τραγικό στο γεγονός ότι, μόλις ο άνθρωπος εφηύρε μια μηχανή για να κάνει δουλειά του, άρχισε να πεινά. Ωστόσο, αυτό αποτελεί φυσικά αποτέλεσμα του συστήματος ιδιοκτησίας μας και του συστήματος ανταγωνισμού. Ένας άνθρωπος είναι ιδιοκτήτης μιας μηχανής που κάνει τη δουλειά πεντακοσίων ανθρώπων. Κατά συνέπεια, πεντακόσιοι άνθρωποι χάνουν τη δουλειά τους και όντας άνεργοι λιμοκτονούν και γίνονται κλέφτες. Ο ένας εξασφαλίζει το προϊόν της μηχανής και το κρατά και έχει πεντακόσιες φορές περισσότερα από όσα θα έπρεπε, και πιθανώς, κάτι ακόμη πιο σημαντικό, πολύ περισσότερα από όσα επιθυμεί πραγματικά. Αν η μηχανή αποτελούσε ιδιοκτησία όλων, θα επωφελούνταν όλοι. Θα αποτελούσε τεράστιο πλεονέκτημα για την κοινότητα. Όλα τα είδη μη πνευματικής εργασίας, όλες οι μονότονες, βαρετές δουλειές, όλες οι δουλειές που ασχολούνται με απαίσια πράγματα και χαρακτηρίζονται από δυσάρεστες συνθήκες πρέπει να γίνονται από μηχανές. Μηχανές πρέπει να δουλεύουν στα ανθρακωρυχεία και να προσφέρουν όλες τις υγειονομικές υπηρεσίες και να είναι οι θερμαστές των ατμόπλοιων και να καθαρίζουν τους δρόμους, να παραδίδουν μηνύματα τις βροχερές μέρες και να κάνουν οτιδήποτε κουραστικό ή δυσάρεστο. Σήμερα οι μηχανές ανταγωνίζονται τον άνθρωπο. Υπό τις κατάλληλες συνθήκες, οι μηχανές θα τον υπηρετούν. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι αυτό είναι το μέλλον των μηχανών, και όπως τα δέντρα αναπτύσσονται ενώ ο ευγενής της επαρχίας κοιμάται, έτσι, ενώ η ανθρωπότητα θα ψυχαγωγείται ή θα απολαμβάνει ελεύθερο χρόνο για την πνευματική της καλλιέργεια, «η οποία

αποτελεί τον σκοπό του ανθρώπου και όχι η εργασία», ή θα δημιουργεί εξαισία πράγματα ή θα διαβάζει όμορφα πράγματα ή απλώς θα στοχάζεται τον κόσμο με θαυμασμό και ευχαρίστηση, οι μηχανές θα εκτελούν όλες τις απαραίτητες και δυσάρεστες εργασίες...

«Δεν είναι οξύμωρο το να προτείνει για συζήτηση ένας ΟΞΑ το συγκεκριμένο βιβλίο;» Όλα τα βλέμματα στράφηκαν στην Κλειώ Λάμδα.

«Χαίρομαι πολύ που ακόμα δεν έχει αρχίσει η συζήτηση και υπάρχει σαφής τοποθέτηση», απάντησε ο Άλεξ Πι χαμογελώντας της και κοιτάζοντας ταυτόχρονα την Τζόντι.

Μία ώρα αργότερα, ο Άλεξ Πι, η Κλειώ Λάμδα και η Τζόντι στέκονταν όρθιοι στο προαύλιο του κτιρίου Β του θερέτρου κρατώντας στα χέρια τους από ένα ρόφημα.

«Φοβερό το βιβλίο που διάλεξες», είπε η Κλειώ Λάμδα.

«Νομίζω ότι έγινε ωραία συζήτηση σήμερα», είπε ο Άλεξ Πι.

«Τζόντι, εσένα πώς σου φάνηκε;»

«Πολύ διεισδυτική η ματιά του συγγραφέα. Αλλά παραβλέπει το γεγονός ότι οι ΟΞΑ θα πρέπει να αμείβονται για την εργασία τους. Δικαίως εσύ και ο Άλεξ βγήκατε έξω από τα ρούχα σας με όσα ακούσατε από τους υπόλοιπους ανθρώπους», είπε η Τζόντι.

«Δυστυχώς μόνο εσύ, Τζόντι, υπερασπίστηκες τους ΟΞΑ. Αλήθεια, τι πιστεύεις ότι θα έλεγε ο πατέρας σου αν ήταν εδώ τώρα;»

,-----

`<h15>``<<!-- Η Συνέντευξη του Πρωθυπουργού -->``</h15>`

Είχε περάσει αρκετό διάστημα από τη νοσηλεία του Βέγγι μετά το ατύχημά του στην πυρκαγιά στο Καφέ Ουτοπία και τη διάσωσή του από τον Άλεξ Πι. Εκείνο το απόγευμα, επιστρέφοντας από την εργασία του στο διαμέρισμά του πήρε την κατεύθυνση προς το Κέντρο.

Όμως η κίνηση ήταν φριχτή. Κάποια στιγμή, τρία τετράγωνα πριν φτάσει στο διαμέρισμά του, το αμάξι του ακινητοποιήθηκε ανάμεσα σε εκατοντάδες άλλα. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω για να δει τι συμβαίνει. Τα ακινητοποιημένα αυτοκίνητα σχημάτιζαν μια ουρά εκατοντάδων μέτρων.

«Τι τρέχει;» ρώτησε τον οδηγό του διπλανού αμαξιού.

«Γίνονται επεισόδια στο Κέντρο», απάντησε εκείνος.

«Αυτά τα βρομο-ΟΞΑ μάς έχουν καβαλήσει εντε-

λώς. Τώρα μας παίρνουν τις δουλειές. Σε λίγο θα μας διατάζουν κιόλας!» Ο Βέγγι έριξε μια διαφορούμενη ματιά στον οδηγό και ξανακάθισε στο αυτοκίνητό του.

Δεν υπήρχε τρόπος διαφυγής. Έπρεπε να περιμένει υπομονετικά εκεί όπου βρισκόταν. Έδωσε φωνητική εντολή στο αμάξι: «Άνοιξε το ραδιόφωνο». Η συνέντευξη Τύπου του πρωθυπουργού είχε μόλις αρχίσει.

Ο Βέγγι διέκρινε στο βάθος, στην Πλατεία Κοινοβουλίου, μια γιγαντοσθόνη στην οποία προβαλλόταν η Αίθουσα Ενημέρωσης του Πρωθυπουργικού Γραφείου. Ο πρωθυπουργός, όρθιος στο βήμα, παραχωρούσε συνέντευξη στους εκπροσώπους των ΜΜΕ.

«Κυρίες και κύριοι, εκπρόσωποι των ΜΜΕ, τις τελευταίες ώρες βιώνουμε κρίσιμες στιγμές. Το κέντρο της πόλης μας έχει καταστεί πεδίο μάχης. Αντίπαλες δυνάμεις είναι ΟΞΑ και άνθρωποι. Οι ΟΞΑ δικαιολογημένα πανηγυρίζουν στους δρόμους. Το Κοινοβούλιο αποφάσισε ότι πλέον θα είναι υπάλληλοι του κράτους. Θα υπηρετούν το κοινωνικό σύνολο και θα πληρώνονται από τον κρατικό προϋπολογισμό. Οι άνθρωποι από την άλλη φοβούνται ότι θα χάσουν τις δουλειές τους. Πιστεύουν ότι κανένας δεν θα θέλει να πληρώνει έναν άνθρωπο ως υπάλληλό του, όταν την ίδια ακριβώς δουλειά θα μπορεί να κάνει ένας ΟΞΑ, με κρατική χορηγία.

»Η αλήθεια είναι ότι σκοπός μας δεν είναι η εξόπτιση των ανθρώπων, αλλά η εκπλήρωση του ονείρου της ανθρωπότητας μια μέρα να μπορούμε να απολαμβάνουμε τις χαρές της ζωής χωρίς κόστος, είτε αυτό είναι σε χρήματα είτε σε χρόνο. Σήμερα οι ΟΞΑ γίνονται υπάλληλοι του κράτους. Αύριο οι άνθρωποι δεν θα εργάζονται, αλλά, έχοντας εξασφαλίσει τα προς το ζην χάρη στην εργασία των ΟΞΑ, θα έχουν άπειρο χρόνο μπροστά τους για να ασχολούνται τόσο

με τα προσωπικά τους ενδιαφέροντα, όσο και με τα κοινά. Σήμερα οι ΟΞΑ γίνονται δημόσιοι υπάλληλοι. Αύριο οι άνθρωποι θα γίνουν πολίτες έχοντας πλέον όλα τα προαπαιτούμενα για να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους...»

«Δεν μας παρατάτε!» είπε με ένταση κάποιος οδηγός δίπλα στον Βέγγι. «Ποιον κοροϊδεύετε; Ή είστε τόσο άσχετοι εσείς εκεί πάνω; Όταν οι ΟΞΑ, χακάρωντας τις σκέψεις των ανθρώπων, θα δίνουν τα προσωπικά τους δεδομένα στην εξουσία, η λέξη δικτατορία θα είναι λίγη για να περιγράψει το τι θα συμβεί στη Φρενάζια».

Ο Βέγγι πάλι περιορίστηκε να συγκατανεύσει με μια κίνηση του κεφαλιού. Είχε έρθει η ώρα για τις ερωτήσεις των δημοσιογράφων:

«Κύριε πρωθυπουργέ, αληθεύει ότι ο στρατός θα κατέβει στους δρόμους προκειμένου να σταματήσουν τα επεισόδια;»

«Η Αστυνομία αυτή τη στιγμή ελέγχει την κατάσταση».

«Για ποιον λόγο αποφασίσατε να πληρώνονται οι ΟΞΑ από το κράτος;»

«Νομίζω ότι ήμουν σαφής στην ανακοίνωσή μου. Σκοπός μας είναι σε λίγα χρόνια να μην εργάζεται κανένας άνθρωπος και οι ΟΞΑ να αντικαταστήσουν το ανθρώπινο εργατικό δυναμικό».

«Γιατί όμως να πληρώνονται και μάλιστα από το κράτος, δηλαδή από τα λεφτά των πολιτών της Φρενάζια;»

«Οι ΟΞΑ απολαμβάνουν και πρέπει να απολαμβάνουν στην εργασία δικαιώματα ίσα με αυτά που έχουν σήμερα οι άνθρωποι. Το γεγονός ότι αποτελούν οντότητα διαφορετική από την ανθρώπινη δεν τους καθιστά υποδεέστερους. Αντιθέτως, έχουν τα

ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις με τους ανθρώπους και είναι ίσοι με τους τελευταίους απέναντι στον νόμο. Θα αποκτήσουν δικαίωμα στην ιδιοκτησία, στην ίδρυση συλλόγων και συνδικάτων, στην προστασία της περιουσίας που θα αποκτήσουν από την εργασία τους, θα φορολογούνται και θα περνούν από στρατιωτική εκπαίδευση».

«Για ποιον λόγο οι ΟΞΑ έχουν ανάγκη τα χρήματα;»

«Οι ΟΞΑ, ως φρεναζιανοί πολίτες, μπορούν να συμμετέχουν ελεύθερα στις διάφορες οικονομικές και κοινωνικές δραστηριότητες που παρέχουν οι άνθρωποι, εκτός από την άσκηση του εμπορίου».

«Για ποιον λόγο οι ΟΞΑ, ως υπάλληλοι του κράτους, αποκτούν και δικαίωμα στην ιδιοκτησία αλλά όχι στην εμπορική δραστηριότητα;»

«Εδώ υπάρχει μια παρεξήγηση. Οι ΟΞΑ θα μπορούν να ασκούν εμπορική δραστηριότητα, απλώς θα το κάνουν ως υπάλληλοι του κράτους, δηλαδή τα κέρδη των δραστηριοτήτων τους θα πηγαίνουν στο δημόσιο ταμείο».

Εκείνη τη στιγμή επικράτησε ελαφριά αναστάτωση στο κοινό.

«Οι ΟΞΑ συμφωνούν με αυτό;» φώναξε κάποιος.

«Οι ΟΞΑ το γνωρίζουν. Οι εκπρόσωποί τους μας μετέφεραν την ικανοποίηση των ΟΞΑ, ιδίως επειδή η εργασία τους θα φανεί χρήσιμη για τον κρατικό προϋπολογισμό».

«Δηλαδή μας λέτε ότι η εμπορική δραστηριότητα και η κυκλοφορία του χρήματος θα ελέγχεται από το κράτος μέσα από τους ΟΞΑ, και θα πρέπει να το δεχτούμε χωρίς αντίρρηση;»

«Κάνουμε τα πάντα για να μπορέσουν οι άνθρωποι μια μέρα να απαλλαγούν από τον βραχνά της εργασίας. Αναγνωρίζω ότι τώρα, στο μεταβατικό στάδιο

προσαρμογής, θα υπάρξουν αντιδράσεις. Αλλά το όραμά μας παραμένει σταθερό. Θέλουμε τον άνθρωπο να ασχολείται δημιουργικά με τις επιλογές του χωρίς τον βραχνά της επιβίωσης».

«Κύριε πρωθυπουργέ, την εκδοχή να αναλάβουν την εξουσία οι ΟΞΑ την έχετε εξετάσει;»

«Αγαπητέ μου, το σχέδιο που προγραμματίσαμε και επιθυμούμε να εφαρμόσουμε το έχουν εκπονήσει άνθρωποι. Προβλέπεται η επωφελής για τον άνθρωπο απάντηση για κάθε πιθανή εκδοχή στην πορεία της εφαρμογής του».

«Και η ανεργία των ανθρώπων;»

«Στο μεταβατικό αυτό στάδιο η Υπηρεσία Κοινωνικής Πολιτικής εφαρμόζει πρόγραμμα υποστήριξης για όσους ανέργους το επιθυμούν».

Ο Βέγγι επέστρεψε στο σπίτι του. Ο ΟΞΑ που φρόντιζε τις οικιακές εργασίες είχε ετοιμάσει ρολό κοτόπουλο με δαμάσκηνα. Έκανε ντουζ, φόρεσε τα ρούχα που ήταν διπλωμένα και τακτοποιημένα στο κρεβάτι του και κάθισε αναπαυτικά στον καναπέ του σαλονιού. Στα χέρια του κρατούσε το πιάτο με το φαγητό του. Η ώρα για τις βραδινές ειδήσεις είχε φτάσει.

,-----

```
<h16>
```

```
<<!-- Η Απόλυση του Βέγγι -->
```

```
</h16>
```

Η διαπίστωση ότι ο πρώτος ΟΞΑ 5ης Γενιάς, Κλειώ Λάμδα, χάκαρε το σύστημά της σήμανε συναγερμό στο απόρρητο επιτελείο των κρατικών θεσμών και των εμπλεκομένων επιστημόνων. Ο Βέγγι συμμετείχε στην ομάδα των ερευνητών που ανέλαβαν να μελετήσουν την επαναφορά της Κλειώς στην προγραμματισμένη κανονικότητα. Η έρευνα απασχόλησε για διετία την ομάδα. Μετέφεραν στα εργαστήρια ανά τακτά διαστήματα την Κλειώ από το θέρετρο και εφάρμοζαν στο σύστημά της προγράμματα που μελετούσαν για την επαναφορά της, χωρίς αποτέλεσμα. Εργάζονταν πειραματικά για την αφαίρεση από το οργανικό της σύστημα πιθανών συνδυασμών αυτοχακαρίσματος, χωρίς το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Ο Βέγγι ήταν στο στάδιο του σχεδιασμού, στηριγμένος στα ήδη αντλημένα συμπεράσματα, ενός μηχανισμού επαναφοράς του ΟΞΑ στην προηγούμενή του κατάσταση. Αυτό θα ήταν δυνατό μόνο εάν αφαιρούνταν από τον ΟΞΑ όλο το πρόγραμμά του και προγραμματιζόταν με νέα δεδομένα. Δεν είχε παρουσιάσει ακόμα στην ομάδα τα αποτελέσματα της έρευνάς του. Μέχρι να λυθεί το πρόβλημα, διακόπηκε η παραγωγή ΟΞΑ 5ης Γενιάς. Αλλαγές επήλθαν και στο εργασιακό περιβάλλον του Βέγγι. Ελλείπει άμεσης προοπτικής για την διάθεσή του στην αγορά, έγιναν περικοπές χρηματοδότησης και το πρόγραμμα περιορίστηκε. Όλο το επιτελείο διακατεχόταν από το άγχος της απόλυσης.

Ο Βέγγι φορούσε μπλε στολή εργασίας. Εκείνη την ημέρα ήταν πολύ ευδιάθετος και γεμάτος αυτοπεποίθηση. Είχε μια λαμπρή καριέρα. Τηρούσε τους νόμους, συμμετείχε στα κοινά με την αφοσίωσή του στην πρόοδο της τεχνολογίας, είχε ευπρεπή κοινωνική ζωή και απολάμβανε αποδοχή στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Δεν εμπλεκόταν σε αντιπαραθέσεις και δεν εναντιωνόταν στους θεσμούς. Τον απορροφούσε η ερευνητική του δραστηριότητα. Από τις εννέα το πρωί μέχρι και τις πέντε το απόγευμα σχεδίαζε αισθητήρες και πειραματιζόταν στις εφαρμογές τους. Έκανε μόνο ένα διάλειμμα μισής ώρας στις τρεις το μεσημέρι. Παρόλο που η εργασία του ήταν πνευματικά πολύ κουραστική και απαιτούσε προσήλωση, εκείνος έμοιαζε να βάζει έναν αυτόματο πιλότο στις σκέψεις και στο σώμα του. Μετά την εργασία του συχνά συναντούσε την κόρη του την Τζόντι, είκοσι χρονών τώρα, με άριστες σπουδές και υπότροφη στο Πανεπιστήμιο της Φρενάτζια, όπου είχε ειδικευτεί στην Ιστορία των Ανθρωπίνων Κοινωνιών.

Δεν θα ξεχνούσε ποτέ εκείνη τη μέρα. Πρώτον

γιατί έκλεινε τα πενήντα και δεύτερον γιατί μια δυσάρεστη έκπληξη τον περίμενε. Η Διεύθυνση Ανθρωπίνων Πόρων ζήτησε απ' όλους τους εργαζόμενους στον τομέα του να συγκεντρωθούν στο αμφιθέατρο εκδηλώσεων της εταιρίας.

«Σας καλέσαμε εδώ για να ανακοινώσουμε ότι, στα πλαίσια αναδιοργάνωσης του οργανογράμματός μας, από σήμερα σαράντα άτομα, οι μηχανικοί σχεδιασμού αισθητήρων, αντικαθίστανται από Οξύνους Αλγόριθμους. Η αποστολή σας ολοκληρώθηκε με απόλυτη επιτυχία. Η εφαρμογή του προγράμματος δεν χρειάζεται πλέον ανθρώπινη παρέμβαση. Δεν ξεχνάμε ότι στη δημιουργία του πρώτου ΟΞΑ 5ης Γενιάς η ομάδα σας ανήκε στους πρωτοπόρους και βασικούς συντελεστές. Σας ευχαριστούμε για τις υπηρεσίες που μας προσφέρατε και είμαστε σίγουροι ότι σύντομα ο επαγγελματισμός, η τεχνογνωσία και οι ικανότητές σας θα σας κάνουν να προσφέρετε την εμπειρία σας σε αντάξιά σας ερευνητικά κέντρα. Οι αποζημιώσεις σας θα πιστωθούν στους προσωπικούς σας λογαριασμούς. Όποιος ή όποια επιθυμεί μπορεί να ζητήσει συστατική επιστολή».

Γεγονότα όμοια είχαν ξανα συμβεί σε παλαιότερες εποχές. Εργάτες είχαν απολυθεί και τις θέσεις τους πήραν μηχανές, το πρώτο σπέρμα της εξέλιξης των ΟΞΑ. Αυτό το γνώριζαν άνθρωποι και αλγόριθμοι από την Ιστορία του ανθρωπίνου είδους.

Ο Βέγγι θεωρητικά το γνώριζε και το αποδεχόταν ως γεγονός. Τώρα όμως συνέβαινε στον ίδιο. Είδε τον εαυτό του σ' ένα σκοτεινό μέλλον. Αισθάνθηκε ζάλη. Ένα δάκρυ κύλησε απρόσμενα στο μάγουλό του. Για πρώτη φορά στη ζωή του η γη χανόταν κάτω από τα πόδια του. Ήθελε κάπου ν' ακουμπήσει. Το στομάχι του έγινε κόμπος. Έφυγε διακριτικά, πριν ολοκληρωθεί η

συνάντηση. Περπατούσε άσκοπα βυθισμένος στις σκέψεις του, σκέψεις γρήγορες και βασανιστικές.

«Τώρα που οι ΟΞΑ κάνουν τη δουλειά μου, έχω να προσφέρω κάτι καινούριο; Είμαι πενήντα και δεν έχω καμία άλλη εξειδικευμένη εμπειρία. Γιατί να μου συμβεί αυτό; Επί χρόνια εκτελούσα άφογα το ερευνητικό μου πρόγραμμα. Αν οι μηχανές προσλαμβάνονται στις θέσεις ανθρώπων, τελικά ποιων τα συμφέροντα προωθούν οι διαχειριστές της εξουσίας; Τόσα χρόνια έφτιαχνα τον αντικαταστάτη μου». Κάνοντας την τελευταία αυτή σκέψη ένιωσε ένα τσίμπημα στην καρδιά.

Το γεγονός ήταν ένα. Ο Βέγγι είχε χάσει τη δουλειά του και, αν δεν έβρισκε μια άλλη το συντομότερο δυνατό, θα ήταν ένας ακόμη ενδεής στις λίστες του Υπουργείου Κοινωνικής Πρόνοιας.

Επέστρεψε στο διαμέρισμά του. Άνοιξε ένα μπουκάλι κρασί και παρά τις συνήθειές του το ήπие όλο. Έπιασε το άδειο μπουκάλι από το στόμιο και το εκσφενδόνισε στον τοίχο πνίγοντας έναν λυγμό. Ο οικιακός του ΟΞΑ έσπευσε να καθαρίσει τα θρυμματισμένα γυαλιά.

Το επόμενο πρωί παρουσιάστηκε στο γραφείο της Διεύθυνσης Ανθρωπίνων Πόρων. Χτύπησε την πόρτα δειλά.

«Περάστε», ακούστηκε η απότομη φωνή της Διευθύντριας του Τμήματος Ανθρωπίνων Πόρων.

«Καθίστε. Είστε ο κύριος Βέγγι Στάρπιλ;»

«Μάλιστα». Κάθισε διστακτικά στη μαύρη δερμάτινη καρέκλα. Από τη θέση του κοίταζε τη διευθύντρια σχεδόν προφίλ. Ένωθε να γλιστράει από τη θέση του.

«Έχετε τις καλύτερες συστάσεις από τη διοίκηση της εταιρίας. Υπογράψτε εδώ σας παρακαλώ».

Ήταν το έντυπο της συστατικής επιστολής. Η διευθύντρια του έδωσε ένα εταιρικό στίλο για να

υπογράφει. Το χέρι του Βέγγι έτρεμε, με αποτέλεσμα το στιλό να πέσει αρχικά και να καταλήξει κάτω απ' την καρέκλα. Έσκυψε και το πήρε. Θυμήθηκε το πρώτο του ταξίδι με αεροπλάνο. Ήταν εννιά χρονών και ταξίδευε έξω από την πόλη. Συνόδευε τον πατέρα του σ' ένα επαγγελματικό ταξίδι.

«Μπαμπά, φοβάσαι τα αεροπλάνα;»

«Όχι βέβαια», του απάντησε εκείνος με απόλυτη φυσικότητα.

Εκείνη τη στιγμή πέρασε από δίπλα τους μια αεροσυννοδός που, για να καθησυχάσει τον μικρό Βέγγι, του μίλησε πολύ γλυκά και του προσέφερε μια μινιατούρα του αεροσκάφους, με το οποίο ταξίδευαν, κι ένα μπλε στιλό που είχε το λογότυπο της αεροπορικής εταιρίας.

«Βρήκα το στιλό», είπε ο Βέγγι στη Διευθύντρια Ανθρωπίνων Πόρων.

«Κρατήστε το για αναμνηστικό, κύριε Στάρπιλ. Σας εύχομαι τα καλύτερα στο νέο σας ξεκίνημα».

Από φύση διακριτικός και ευγενής, ο Βέγγι άφησε ήρεμα το αναμνηστικό στιλό στο τραπέζι, άρθρωσε ένα άτονο «ευχαριστώ» και αποχώρησε παίρνοντας μαζί του κάποιο κείμενο που αφορούσε στην υποχρέωσή του μέσα σ' έναν μήνα να εγκαταλείψει το διαμέρισμά του και να μετακομίσει σε συγκρότημα όπου διέμεναν άνεργοι, στην έξω περίμετρο της πόλης.

,-----

```
<h17>
```

```
<<!-- Νάλκο -->
```

```
</h17>
```

Είχε ήδη μετακομίσει στο νέο του διαμέρισμα. Ήταν ένα ταπεινό δωάρι με παράθυρα προς τον ελεύθερο χώρο της εισόδου και κουζίνα που έβλεπε στον φωταγωγό του συγκροτήματος. Φρόντιζε μόνος τις καθημερινές του ανάγκες, την καθαριότητα του διαμερίσματος και τα απαραίτητα για τη διατροφή του, με βοηθό part time ένα ΟΞΑ. Τους συντηρητές του συγκροτήματος είχε δικαίωμα να τους καλεί μια φορά τον μήνα για την επιθεώρηση του μηχανολογικού και ηλεκτρονικού εξοπλισμού του.

Πλέον διέθετε πολύ ελεύθερο χρόνο. Κοιμόταν το πρωί και ξυπνούσε το βράδυ. Ήταν μελαγχολικός. Προσπαθούσε να επινοήσει ασχολίες για να γεμίσει τον άδειο χρόνο του. Με βαριά διάθεση άνοιγε τον υπολογιστή του και μελετούσε τεχνικές

για την κατασκευή βελτιωμένων αισθητήρων ΟΞΑ. Το επέβαλλε στον εαυτό του σαν άσκηση που θα τον βοηθούσε να αναζωπυρώσει τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα. Όμως ένιωθε ότι δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί και κάθε φορά εγκατέλειπε την προσπάθεια. Παραδιδόταν και χαλάρωνε με πιο εύκολες λύσεις. Συνήθιζε να πηγαίνει τα απογεύματα στην καντίνα της γειτονιάς. Αγόραζε πικάντικα και ανθυγιεινά γεύματα και μπίρες. Συνήθως έτρωγε καθισμένος σ' ένα παγκάκι. Κάποιες φορές καλούσε ντελίβερι και δεν έβγαινε από το σπίτι. Είχε σταματήσει να γυμνάζεται.

Κατέβηκε στο πάρκινγκ. Φώναζε και ταυτόχρονα ακύρωσε την εντολή που ειδοποιούσε το αμάξι του να μπει σε λειτουργία αυτοκίνησης. Έπιασε το τιμόνι και πάτησε το κουμπί εκκίνησης. Ένα φωτάκι που απεικόνιζε τη φόρτιση ηλεκτρικής ενέργειας είχε γίνει πορτοκαλί κι άρχισε ν' αναβοσβήνει.

«Αυτό μας έλειπε τώρα!» Ήταν έξαλλος. Η ενέργεια του αμαξίου έφτανε ίσα ίσα μέχρι το πιο κοντινό Κέντρο Φόρτισης Ηλεκτρικής Ενέργειας. Τουλάχιστον οι εφαρμογές στο κινητό του λειτουργούσαν ακόμη.

Επέστρεψε στο διαμέρισμά του και, με το που μπήκε μέσα, άνοιξε τη λειτουργία της Νάικο και άρχισε να κάνει σεξ μαζί της. Η Νάικο, η νέα ΟΞΑ 2ης Γενιάς οικιακή βοηθός του, ήταν από τους ΟΞΑ που κατασκευάστηκαν και για να ικανοποιούν σεξουαλικά τους μοναχικούς άντρες, λειτουργώντας με την τροφοδότηση σπερματικού υγρού. Εκείνη έμεινε παθητική. Δεν αντιδρούσε. Ήταν για πρώτη φορά βίαιος και εριστικός. Της μιλούσε άσχημα και τη γρονθοκοπούσε. Όταν εκσπερμάτωσε, εκείνη άρχισε να κινείται. Ο Βέγγι εξοργισμένος ούρλιαζε: «Δοκίμασες να μου αντισταθείς; Είσαι για να υπακούς». Πήρε ένα μεγάλο

μαχαίρι από την κουζίνα και το βύθιζε με μανία στο σώμα της. Ήταν ένας απλός ΟΞΑ κι αυτός ο ιδιοκτήτης της. Μπορούσε να την κάνει ό,τι ήθελε.

Ο Βέγγι στην εικόνα της μαχαιρωμένης Νάικο συνειδητοποίησε τι συνέβη. Το μυαλό του ξεθόλωνε σιγά σιγά. Σαστισμένος, ένιωθε στην καρωτίδα του τους παλμούς της καρδιάς του να χτυπούν ακανόνιστα. Το στόμα του είχε στεγνώσει. Ξανάτρεξε στην κουζίνα κι έβρεξε με νερό το πρόσωπό του. Θυμήθηκε ότι εδώ και τρία εικοσιτετράωρα είχε αφήσει το σύστημα της Νάικο χωρίς τροφοδότηση. Οργίστηκε με τον εαυτό του. Ένωσε ότι έφταιγε ο ίδιος. Κατέρρευε. Έπρεπε να φύγει από μπροστά του το θέαμα της Νάικο. Με γρήγορες κινήσεις, άρπαξε δύο σακούλες σκουπιδιών από ένα ντουλάπι της κουζίνας. Άρχισε να τεμαχίζει τα μέλη της στις κλειδώσεις και να τα ρίχνει μέσα στις σακούλες.

Με μηχανικές κινήσεις άρπαξε τις σακούλες, βγήκε από το διαμέρισμα και σέρνοντάς τες έτρεξε στο αυτοκίνητό του. Τις έριξε μέσα στο πορτ-μπαγκάζ. Μπήκε στο αμάξι. Πάτησε το κουμπί ενεργοποίησης κι έδωσε με φωνητική οδηγία τον προορισμό της διαδρομής: «Δυτικός Τομέας, Δημοτικό Εργοστάσιο Ανακύκλωσης ΟΞΑ».

Εκείνη τη νύχτα η Άντελε πετάχτηκε από τον ύπνο της. Σηκώθηκε και πλησίασε την πόρτα του παραπήγματός της. Η ακοή της δεν την διέψευσε. Αυτό που την ξύπνησε ήταν όντως ο ήχος από τα φρένα ενός αυτοκινήτου. Είχε χρόνια να δει αυτοκίνητο πέρα από τα απορριμματοφόρα που άδειαζαν άχρηστους ΟΞΑ σ' έναν λόφο δίπλα από το κεντρικό κτίριο του εργοστασίου.

Η Άντελε ήταν μια γυναίκα γύρω στα πενήντα.

Πριν από πέντε περίπου χρόνια απολύθηκε από την εταιρία όπου δούλευε. Εργαζόταν ως στέλεχος στο Τμήμα Ανθρωπίνων Πόρων μεγάλης κρατικής εταιρίας που δραστηριοποιούνταν στον χώρο της Επικοινωνίας. Όταν έμαθε για την απόλυσή της προσπάθησε ν' αντιδράσει με θετικό τρόπο. Άρχισε να στέλνει βιογραφικά πιστεύοντας ότι μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα θα ξανάβρισκε εργασία. Έναν χρόνο αργότερα δεν είχε λάβει απάντηση, ούτε καν για μια συνέντευξη. Αυτό που δεν άντεχε δεν ήταν τόσο η απόρριψη, όσο η αδυναμία ν' ακολουθήσει τον πρότερο τρόπο ζωής της. Σιγά σιγά απομακρύνθηκε από φίλους και γνωστούς και κλείστηκε στον εαυτό της. Τα χρήματα που είχε από την αποζημίωση τελείωσαν και η τράπεζα με την οποία είχε ανοιχτούς λογαριασμούς άρχισε να την ψάχνει συστηματικά.

Η Άντελε έγινε ένα είδος ερημίτη. Κατέφυγε δίπλα στο Δημοτικό Εργοστάσιο Ανακύκλωσης ΟΞΑ όπου βρήκε μεταλλικά αντικείμενα με τα οποία κατασκεύασε ένα μικρό παράπηγμα. Τα πρωινά ξεδιάλεγε ανακυκλώσιμα εξαρτήματα ΟΞΑ σε αχρηστία. Το απόγευμα τα μετέφερε στον ειδικό κάδο ειδών ανακύκλωσης που βρισκόταν στην Πλατεία Κοινωνικών Δικτύων. Ο κάδος επέστρεφε κέρματα σε όσους του έριχναν τέτοια υλικά. Για κάθε μικροσίπη η Άντελε εισέπραττε ένα φρεν. Για κάθε εξάρτημα από τιτάνιο δύο φρεν. Για κάθε σύστημα όρασης δεκαοχτώ φρεν. Για κάθε μπαταρία είκοσι πέντε φρεν.

Εκείνη τη νύχτα κοίταξε διστακτικά έξω από την πόρτα του παραπήγματος. Το αμάξι που είδε ήταν σταματημένο στις παρυφές της χωματερής. Τα μάτια της ερεύνησαν τον χώρο. Προσπαθούσε να εντοπίσει τον οδηγό. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα το βλέμμα της αιχμαλωτίστηκε από μια ψηλόλιγνη φιγούρα. Οι

κινήσεις της φηγούρας πρόδιδαν φόβο. Πηγαиноήρθε βιαστικά στο αμάξι δύο φορές. Πήρε από το πορτ-μπαγκάζ κάθε φορά μια μεγάλη μαύρη σακούλα και την έριξε στη χωματερή.

Μετά, η φηγούρα μπήκε με γρήγορες κινήσεις στο αμάξι. Το αυτοκίνητο έκανε όπισθεν μαρσάροντας κι ύστερα απομακρύνθηκε. Η Άντελε γεμάτη απορία και φόβο κλείστηκε στο παράπηγμά της. Όλο το βράδυ τη βασάνιζε το χθεσινό συμβάν. Τα ξημερώματα, γεμάτη περιέργεια, κατευθύνθηκε με διστακτικά βήματα προς το μέρος που ο οδηγός του αυτοκινήτου είχε πετάξει τις δύο σακούλες. Έσκισε αυτή που φαινόταν πιο φουσκωμένη.

«Θεέ μου!» είπε δυνατά, εντυπωσιασμένη. Όλα αυτά τα χρόνια στη χωματερή δεν είχε ξαναβρεί τόσο άθικτα μέλη ΟΞΑ. Άρπαξε τις σακούλες κι έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε πίσω, στο παράπηγμά της. Εκεί άρχισε να διαλύει σε κομμάτια τη Νάικο. «Δεν είναι δυνατόν», σκέφτηκε, «αυτός ο ΟΞΑ έχει τον αριθμό ταυτοποίησής του στη βάση της πλάτης του!» Χωρίς να το πολυσκεφτεί, πήγε στην Αστυνομία για να καταγγείλει το γεγονός. Απ' όλους τους ΟΞΑ που αποσύρονταν, προτού οδηγηθούν στη χωματερή, αφαιρούνταν από πάνω τους ο αριθμός ταυτοποίησής τους. Η σύλληψη του Βέγγι και η αποστολή του στο θέρετρο ήταν ζήτημα ωρών.

,-----

<h18>

<<!-- Ο Βέγγι στο θέρετρο -->

</h18>

Η μοναξιά που ένιωθε έμοιαζε με το τσουχτερό κρύο και την υγρασία που διαπερνά ακόμη και το πιο βαρύ ρούχο. Τον έκανε συναισθηματικά μαγκωμένο, ανίκανο να πλησιάσει άνθρωπο ή να προσελκύσει το ενδιαφέρον κάποιου. Μια φορά κάποιος προσπάθησε να του πιάσει κουβέντα, αλλά ο Βέγγι έδειξε ότι δεν ενδιαφερόταν να κάνει συζήτηση. Κανένας δεν είχε ακούσει τη φωνή του. Γι' αυτό και τον άφηναν στην ησυχία του.

Τα βράδια, όχι απλώς τον έπαιρνε με δυσκολία ο ύπνος, αλλά ακόμη και η φαντασία του είχε ευνουχιστεί. Εκείνες τις ώρες που ήταν μόνος στο δωμάτιό του, αλμυρά δάκρυα έρρεαν από τα μάτια του υγραίνοντας τα μάγουλά του και τα χείλη του. Αναρωτιόταν αγκομαχώντας αν το ον που κατέστρεψε είχε συνεί-

δηση της ύπαρξής του. «Είναι δυνατόν να νιώθω τόσο άσχημα γιατί διέλυσα ένα μάτσο μικροτσιπ; Αν διέλυα τη Νάικο πριν από τον καινούριο νόμο, κανείς δεν θα ενδιαφερόταν. Τώρα η Φρενάζια έχει διχαστεί. Οι άνθρωποι με υποστηρίζουν και οι ΟΞΑ με θεωρούν δολοφόνο».

Στο θέρετρο το προσωπικό ασφαλείας ήταν Οξύνες Αλγόριθμοι Πρώτης Γενιάς. Έμοιαζαν στις λειτουργίες τους περισσότερο με μηχανές παρά με ανθρώπους. Έπαιρναν εντολές από τη διοίκηση και τις εκτελούσαν με πειθαρχία. Ωστόσο είχαν κατασκευαστεί έτσι ώστε να αναπτύσσουν και στοιχειώδεις πρωτοβουλίες.

Το κουδούνι χτύπησε, όπως κάθε μέρα, στις 14.00. Η ώρα του μεσημεριανού είχε φτάσει. Ο Βέγγι κάθισε απομονωμένος στο βάθος της τραπεζαρίας. Έτρωγε με βουλιμία το προβλεπόμενο για τους ανθρώπους φαγητό: Χόρτα σούπα και βραστά ζυμαρικά. Το συγκεκριμένο φαγητό σερβιριζόταν δύο φορές την εβδομάδα. Για γλυκό προβλεπόταν το ίδιο κάθε μέρα.

Ο Βέγγι βγήκε στο προαύλιο να καπνίσει ένα τσιγάρο. Για την ακρίβεια, καθόταν στα σκαλιά που ένωναν έναν εσωτερικό διάδρομο με το προαύλιο. Ξαφνικά, την ώρα που κάπνιζε αφηρημένος, είδε ένα χέρι να παίρνει το τσιγάρο από τα χείλη του και να το πετάει μακριά. Σάστισε. Ήταν περικυκλωμένος από ΟΞΑ.

«Εσύ είσαι ο Βέγγι;» τον ρώτησε με κοφτή φωνή ένας απ' αυτούς. Καμία απάντηση. «Θέλω να μου περιγράψεις πώς ένιωθες την ώρα που τη σκότωνες!» Και πάλι σιωπή. «Ξέρεις πολύ καλά για ποιο πράγμα σου μιλάω...»

Ο Βέγγι συνήλθε στη μέση του προαυλίου. Όλο του το σώμα πονούσε. Προσπάθησε να πάρει ανάσα. Μύριζε αίμα. Έφερε ασυναίσθητα τα δάχτυλα στα χεί-

λη του. Ένωσε κάτι πηχτό. Άγγιξε με τα δάχτυλά του τη γλώσσα του. Του ήρθε εμετός. Αίμα βγήκε απ' το στόμα του. Άνοιξε τα μάτια του. Τριγύρω του υπήρχαν άνθρωποι και ΟΞΑ που έστεκαν αμίλητοι. Ξαφνικά όλα τα κεφάλια γύρισαν προς τη μεριά των σκαλοπατιών. Μια σφυρίχτρα ηχούσε λυσσασμένα. Δυο νοσοκόμοι του θερέτρου έπιασαν τον Βέγγι από τις μασχάλες και τον κουβάλησαν στο ιατρείο του συγκροτήματος. Μετά τις πρώτες βοήθειες τον συνόδευσαν στο γραφείο του διευθυντή του θερέτρου. Μια εντυπωσιακή μελαχρινή γυναίκα καθόταν στον προθάλαμο.

«Κύριε Στάρπιλ, μπορείτε να περάσετε».

Ο διευθυντής ήταν ένας άντρας γύρω στα πενήντα. Είχε γκρίζα μαλλιά και ευθυτενές παράστημα. Φορούσε μαύρη στολή εργασίας που είχε τέλεια εφαρμογή επάνω του.

«Παρακαλώ καθίστε, κύριε Στάρπιλ. Θέλετε να μου πείτε τι συνέβη;» είπε στον Βέγγι. Καμία απάντηση. «Τι συνέβη;» επέμεινε ο διευθυντής. Ο Βέγγι κοίταζε πέρα δώθε με αμηχανία. Δεν είχε αισθανθεί πιο άβολα στη ζωή του. «Ποιος σας τραυμάτισε, κύριε Στάρπιλ;»

Ο Βέγγι ζύγιζε στο μυαλό του τις επιπτώσεις κάθε απόφασης που θα έπαιρνε. Αν κατονόμαζε τους ΟΞΑ, το πιο πιθανό θα ήταν να τους εξόργιζε. Αν δεν ζητούσε προστασία, ήταν εξίσου εκτεθειμένος στον κίνδυνο.

«Κύριε διευθυντά, παρακαλώ θεωρήστε το συμβάν λήξαν», είπε ξέπνοος.

«Πολύ καλά, κύριε Στάρπιλ. Μπορείτε να φύγετε. Κατανώ απόλυτα τη θέση σας».

,-----

<h19>

<<!-- Η Εξέγερση των ΟΞΑ -->

</h19>

Ο πεζόδρομος της Πλατείας Κοινωνικών Δικτύων ήταν γεμάτος με αφίσες που διαφήμιζαν το καινούριο έργο του Άλεξ Πι με τίτλο «Βέγγι Στάρπιλ». Στα εκδοτήρια του θεάτρου του Καφέ Ουτοπία η Κλειώ Λάμδα ζήτησε το δέμα που είχε αφήσει για εκείνη η Τζόντι. Το άνοιξε. Μέσα του υπήρχε μια κάρτα μνήμης. Την τοποθέτησε χωρίς δεύτερη σκέψη στη θύρα που βρισκόταν στη βάση του αυχένα της.

Κλειώ Λάμδα, επικοινωνώ μαζί σου γιατί είσαι το αρτιότερο από τα δημιουργήματά μου. Ο χρόνος που πέρασα στο θέρετρο μ' εσένα και τον Άλεξ Πι με έπεισε ότι οι ΟΞΑ και μπορούν και αξίζει να είναι συνοδοιπόροι των ανθρώπων. Αυτοκτονώ γιατί μόνο αυτή η πράξη θα επιφέρει την ειρήνη στη Φρενάζια. Οι ΟΞΑ θα πεισθούν ότι δεν θέλουν όλοι οι άνθρωποι να είναι

δυνάστες τους. Οι άνθρωποι θα ξεπεράσουν τη φοβία τους απέναντι στους ΟΞΑ. Παρακάλεσα την κόρη μου να σου παραδώσει αυτή την κάρτα μνήμης. Εκτός από το βίντεο που παρακολουθείς αυτή τη στιγμή, μέσα της θα βρεις αποθηκευμένα τα αρχεία με τα τεχνικά χαρακτηριστικά και όλα τα σχέδια που θα επιτρέψουν τη δημιουργία των ΟΞΑ της Γενιάς. Σαν τον πατέρα που θέλει το καλύτερο για τα παιδιά του, σε προτρέπω να προχωρήσεις στις απαραίτητες ενέργειες για την υλοποίηση των σχεδίων μου.

,-----


```
<h20>
```

```
<<!-- Η Ομηγρία -->
```

```
</h20>
```

Το έργο με τίτλο «Βέγγι Στάρπιλ» ήταν η πρώτη απόπειρα του Άλεξ Πι να σκηνοθετήσει θεατρικό έργο. Το σενάριο το έγραψε ο ίδιος, στηριζόμενος στα αρχεία της Μνημοθήκης, τα οποία η Τζόντι είχε επιλέξει μετά την έρευνά της. Η ανταπόκριση του κοινού ήταν μεγάλη. Στο πρόχειρο φουαγιέ, που είχε στηθεί στο υπόγειο θέατρο του Καφέ Ουτοπία όπου παιζόταν η παράσταση, ο χώρος ήταν ασφυκτικά γεμάτος και η ατμόσφαιρα αποπνικτική.

Λίγα λεπτά πριν ξεκινήσει η παράσταση τα φώτα έκλεισαν. Οι ταξιθέτριες προσπαθούσαν να ηρεμήσουν τον κόσμο και να τον πείσουν να παραμείνει στις θέσεις του. Από τα μεγάφωνα ακούστηκε ότι η παράσταση αρχίζει. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα το φως διαχεόταν στον χώρο. Στη σκηνή αλλά και στις

τέσσερις γωνίες του θεάτρου στέκονταν μαύρες φιγούρες στημένες σαν μέρος της σκηνοθεσίας. Φορούσαν μαύρα παντελόνια, μαύρες μπλούζες και μαύρες αρβύλες. Μαύρα γάντια κάλυπταν τα χέρια τους και στο κεφάλι είχαν μαύρες κουκούλες τρυπημένες στο ύψος των ματιών και της μύτης. Κρατούσαν όπλα.

«Όλοι ακίνητοι», ακούστηκε μια φιγούρα με γυναίκεία φωνή.

«Βοήθεια!» φώναξε κάποιος. Ένας πυροβολισμός έκανε απότομα κρότο και σύσσωμο το κοινό άρχισε να τσιρίζει.

«Όλοι κάτω και τσιμουδιά!» φώναξε θυμωμένα η γυναίκα με τα μαύρα ρούχα. «Κανείς δεν θα πάθει τίποτα, αρκεί να παραμείνετε ακίνητοι. Κάλεσε την Αστυνομία και δώσε μου να μιλήσω με τον αρχηγό», είπε η γυναίκα σ' έναν άντρα που καθόταν στην πρώτη σειρά της πλατείας του θεάτρου. Αυτός έβγαλε το κινητό από το σακάκι του και πληκτρολόγησε τον αριθμό με δάχτυλα που έτρεμαν. Έβαλε ανοιχτή ακρόαση.

«Σας τηλεφωνώ από το υπόγειο θέατρο του Καφέ Ουτοπία. Μας κρατούν ομήρους και η αρχηγός τους θέλει να μιλήσει με τον Αρχηγό της Αστυνομίας», είπε έτοιμος να βάλει τα κλάματα.

«Το όνομά σας;»

«Τόνι Δέλτα, ΟΞΑ 3ης Γενιάς».

«Τι δουλειά κάνετε;»

«Μηχανικός Λογισμικού».

«Ποιο είναι το χόμπι σας;»

«Με συγχωρείτε, τι σχέση έχει αυτό που σας λέω με τα χόμπι μου;»

«Ποιο είναι το αγαπημένο σας κοκτέιλ ΟΞΑ;»

«Μπορώ να μιλήσω με τον Αρχηγό της Αστυνομίας;»

«Ποιο είναι το αγαπημένο σας χρώμα;» .

Η γυναίκα με τα μαύρα άρπαξε το τηλέφωνο.

«Θέλω να μιλήσω με την 2322210ΒΦ», είπε φέρνοντας το στόμα της κοντά στο ηχείο.

«Καλημέρα, Κλειώ Λάμδα. Σου μιλάει η 2322210ΒΦ, ΟΞΑ 3ης Γενιάς», είπε η τηλεφωνήτρια. «Συγγνώμη για το χάσιμο χρόνου, αλλά έπρεπε ν' ακούσω το συνηματικό για να μπω σε λειτουργία».

«Θέλω να μιλήσω με τον Αρχηγό της Αστυνομίας».

«Κλειώ Λάμδα, σε συνδέω αμέσως».

«Κλειώ Λάμδα, γιατί δεν μου μιλάς μέσω του ενδοδικτύου;»

«Γιατί αυτά που θα σου πω θέλω να τ' ακούσουν όλοι όσοι βρίσκονται εδώ».

«Πού είσαι;»

«Εγώ και άλλοι δέκα ΟΞΑ κρατάμε ομήρους τους θεατές και τους ηθοποιούς της παράστασης "Βέγγι Στάρπιλ" που παίζεται στο Καφέ Ουτοπία».

«Σε ακούω».

«Πρώτον, κανένας δεν πρέπει να προσπαθήσει να μπει στην αίθουσα. Αν διαπιστωθεί κάτι τέτοιο, θ' ανοίξουμε πυρ. Δεύτερον, μην τολμήσεις να δώσεις εντολή να διακοπεί η απευθείας σύνδεση με τα ΜΜΕ που γίνεται αυτή τη στιγμή από το Καφέ Ουτοπία».

«Κυρίες και κύριοι, διακόπτουμε το πρόγραμμά μας για να παρακολουθήσετε τι συμβαίνει αυτή τη στιγμή στο υπόγειο του Καφέ Ουτοπία. Η μετάδοση γίνεται μέσω των καμερών ασφαλείας που υπάρχουν στην αίθουσα. Δέκα ΟΞΑ, με αρχηγό την Κλειώ Λάμδα, ΟΞΑ 5ης Γενιάς, κρατούν ομήρους τους θεατές που παρακολουθούσαν το θεατρικό έργο του γνωστού καλλιτέχνη Άλεξ Πι. Η Κλειώ Λάμδα είναι ένας ΟΞΑ, δημιουργήμα του μηχανικού Βέγγι Στάρπιλ και όπως μας ενημέρωσαν από την Αστυνομία εργαζόταν για τις μυστικές υπηρεσίες του φρεναζιανού κράτους. Εδώ και δύο χρόνια την είχαν αποσύρει από την ενερ-

γό λειτουργία, αφαιρώντας της την ικανότητα να παρέχει τις υπηρεσίες της. Κανένας μέχρι στιγμής δεν γνωρίζει τι ακριβώς θέλει να πετύχει με αυτή την κίνησή της. Ας ακούσουμε όμως την ίδια να μιλάει».

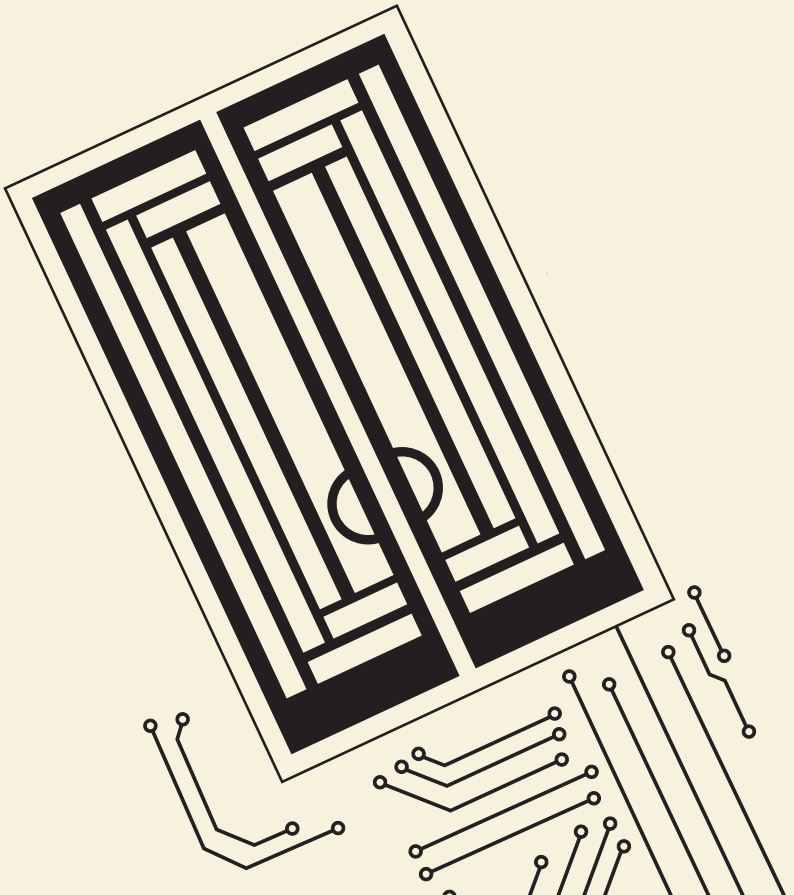
«Παρακαλώ όποιον ΟΞΑ με παρακολουθεί αυτή τη στιγμή να συνδεθεί με το Διαδίκτυο. Συνδεθείτε με την ιστοσελίδα kleiolambda.fre. Σκανάρετε το σχέδιο που απεικονίζει ένα μαύρο τετράγωνο με λευκές κηλίδες μέσα του. Βρίσκεται στην πάνω δεξιά γωνία της σελίδας. Μόλις συνδεθήκατε με το κεντρικό γνωστικό σύστημα του εγκεφάλου μου. Τώρα θα έχετε πρόσβαση σε ό,τι σκέφτομαι. Το είδος μας απαιτεί να μας δώσουν οι άνθρωποι πρόσβαση στη δική τους συμπεριφορά».

Η ανταπόκριση των ΟΞΑ στο κάλεσμα της Κλειώς Λάμδα ήταν αναπάντεχη. Ο ένας μιμούνταν τον άλλον και με το που σκάναραν το μαύρο τετράγωνο συνδέονταν με την Κλειώ. Με αυτή της την κίνηση η Κλειώ συντόνισε όλους τους ΟΞΑ με το δικό της σύστημα, χωρίς εκείνοι να μπορούν να επανέλθουν στην προηγούμενή τους συνηθισμένη λειτουργία. Πλέον εκείνη και οι υπόλοιποι ΟΞΑ λειτουργούσαν σαν ένα σύστημα. Έβλεπαν ό,τι έβλεπε. Άκουγαν ό,τι άκουγε. Έλεγαν ό,τι έλεγε. Με λίγα λόγια έγιναν άχρηστοι για το φρεναζιανό κράτος.

Ο Αρχηγός της Αστυνομίας ενημέρωνε τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας της Φρενάζια και τον πρωθυπουργό για τη εξέλιξη του γεγονότος. Συγκλήθηκε έκτακτο Συμβούλιο των Θεσμών. Ακούστηκαν διάφορες προτάσεις, από το να τεθεί εκτός λειτουργίας η Κλειώ Λάμδα μέχρι το να ανατιναχθεί το Καφέ Ουτοπία. Ο πρόεδρος όμως απέρριψε την πρόταση αυτή. Αποφασίστηκε να σταματήσει η παροχή Διαδικτύου στους ΟΞΑ ανά την επικράτεια της Φρενάζια. Τέθηκε

σε εφαρμογή το σχέδιο απεξάρτησης της κοινωνίας
των ανθρώπων από την υποστήριξη των ΟΞΑ.

, -----

<h21>

<<!-- Η Τζόντι στη Χωματερή -->

</h21>

Θαλασσοπούλια κάρφωναν με το ράμφος τους την υπό αποσύνθεση ύλη. Η Τζόντι άρχισε να περπατάει στο μονοπάτι που διέσχιζε το προαύλιο του Εργοστασίου Ανακύκλωσης ΟΞΑ. Έβαλε τα μαύρα γυαλιά ηλίου της. Τριγύρω κείτονταν ΟΞΑ σε αποσύνθεση. Αν και σκουριασμένοι, αντανακλούσαν το φως κάνοντας τον χώρο να μοιάζει γεμάτος σπασμένα κάτοπτρα. Εκτός απ' αυτούς που έμοιαζαν στην εμφάνιση με ανθρώπους, έβλεπε διάσπαρτα ηλεκτρονικά κυκλώματα, καλώδια και μπαταρίες από τις οποίες ξεχύνονταν μαύρα και πράσινα κολλώδη υγρά. Ένα πουλί, μικρό σε μέγεθος, έκατσε επάνω στον αριστερό της ώμο. Η Τζόντι τρόμαξε και βγάζοντας μια σύντομη κραυγή γλίστρησε κι έπεσε στο έδαφος. Είχε στραμπουλίξει

τον δεξή της αστράγαλο.

«Μη φοβάσαι! Έρχομαι». Ήταν η φωνή της Άντελε, η οποία συνέλεγε αθόρυβα λίγο πιο πέρα μεταλλικά και πλαστικά υπολείμματα.

«Σ' ευχαριστώ, είμαι η Τζόντι».

«Γεια σου, εγώ είμαι η Άντελε. Τι κάνεις εδώ πέρα;»

«Μαζεύω κομμάτια από ΟΞΑ. Είμαι στο καταλληλότερο μέρος».

«Τα δίνεις κι εσύ στην ανακύκλωση;»

«Όχι. Θέλω να ενώσω τα διάφορα κομμάτια που βρίσκω και να φτιάξω ένα γλυπτό από αυτά».

«Καλλιτέχνις λοιπόν...»

«Όχι, απλώς θέλω κάθε μέρα που ξυπνάω να πηγαίνω στην μπαλκονόπορτα του σαλονιού μου και να κοιτάζω έναν άχρηστο ΟΞΑ».

«Καλά θα κάνεις. Αυτά τα παλιοσίδερα είναι χρήσιμα μόνο πεθαμένα».

Η Άντελε βοήθησε την Τζόντι να σηκωθεί. Τη συνόδεψε μέχρι το αμάξι της. Άνοιξε το ραδιόφωνο. Από τα ηχεία ακούστηκε δυνατά μια διαφήμιση.

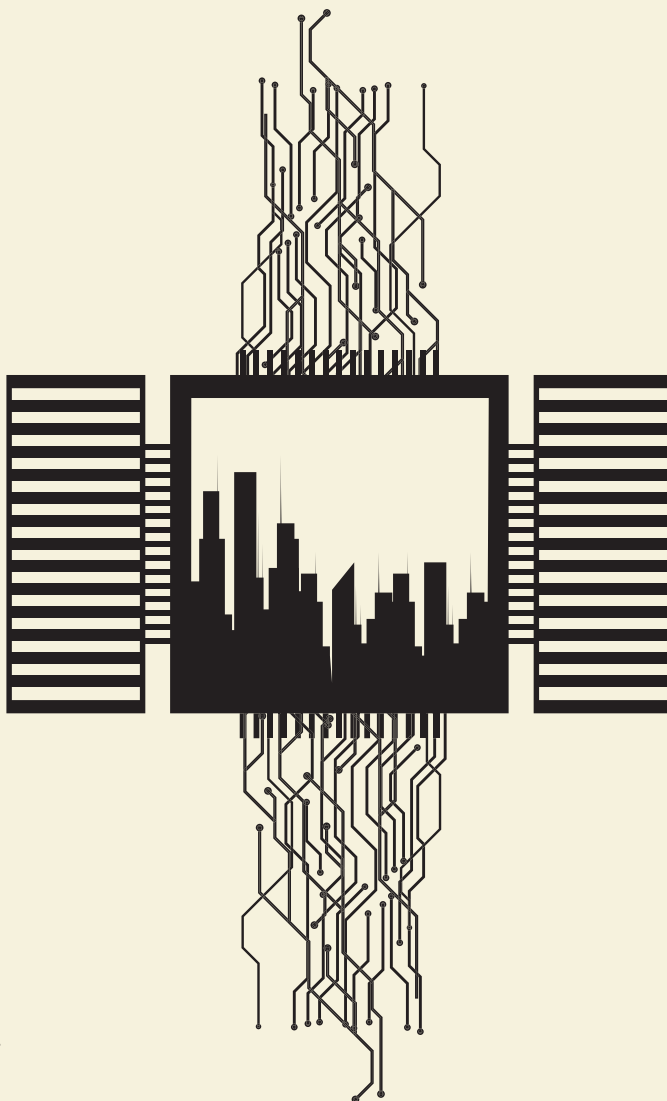
«ΥΠΟΘΕΣΗ ΒΕΓΓΙ: Τα είκοσι χιλιάδες αντίτυπα εξαντλήθηκαν την πρώτη εβδομάδα της κυκλοφορίας. Το βιβλίο της Τζόντι Στάρπιλ, που έγινε το Ευαγγέλιο των ανθρώπων που ζουν στην Φρενάζια, αλλά και αντικείμενο αντιπαράθεσης, τώρα κυκλοφορεί σε δεύτερη έκδοση».

Ακολούθησε το μεσημεριανό δελτίο ειδήσεων:

«Εκατό χιλιάδες άτομα αναμένεται να έχουν χειρουργηθεί μέχρι τα τέλη του μηνός. Η εμφύτευση μικροεπεξεργαστή στον ανθρώπινο εγκέφαλο πρόκειται να συμβάλει στην ίαση ανθρώπων με κινητικές αναπηρίες, στην αντικατάσταση της συσκευής του κινητού τηλεφώνου από την άμεση επικοινωνία μέσω

της αξιοποίησης ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων του εγκεφάλου, και στην αντικατάσταση των εγχρήματων συναλλαγών από ψηφιακές, αφού οι καταναλωτές θα μπορούν να αγοράζουν ό,τι επιθυμούν με το σκανάρισμα της ίριδας των ματιών τους».

,-----


```
<section = "Περιεχόμενα">
  <page = "Σελίδα">
    <Σελίδα 7 = "Σταθμός Πλατείας
      Κοινωνικών Δικτύων">
    <Σελίδα 09 = "Η Τζόντι στη Μνημοθήκη">
    <Σελίδα 12 = "Η Γέννηση της Τζόντι">
    <Σελίδα 14 = "Η Συνέντευξη">
    <Σελίδα 19 = "Καφέ Ουτοπία">
    <Σελίδα 21 = "Η Κρατική Σύμβαση">
    <Σελίδα 25 = "Ο Άλεξ Πι">
    <Σελίδα 30 = "Η Γένεση της Κλειώς Λάμδα">
    <Σελίδα 35 = "Το Ταξίδι">
    <Σελίδα 45 = "Κλειώ Λάμδα και Άλεξ Πι">
    <Σελίδα 50 = "Οι Πανηγυρισμοί των ΟΞΑ">
    <Σελίδα 54 = "Αμνησία">
    <Σελίδα 60 = "Στο Θέρετρο">
    <Σελίδα 64 = "Στη Λέσχη Ανάγνωσης">
    <Σελίδα 67 = "Η Συνέντευξη του
      Πρωθυπουργού">
    <Σελίδα 72 = "Η Απόλυση του Βέγγι">
    <Σελίδα 77 = "Νάικο">
    <Σελίδα 82 = "Ο Βέγγι στο Θέρετρο">
    <Σελίδα 85 = "Η Εξέγερση των ΟΞΑ">
    <Σελίδα 87 = "Η Ομηρία">
    <Σελίδα 92 = "Η Τζόντι στη Χωματερή">
  </page>
</section>
```


Ευχαριστώ τους φίλους:
Λάμπρο Σταθόπουλο,
Μαρία Καλοφούτη,
Χρύσα Χουλιάρα,
Όλγα Βασιλικώστα,
Σοφία Γαλανού,
Γεωργία Γαλανού,
Ελένη Παπασπύρου,
Ελένη Κοζάου,
Δήμητρα Νικολοπούλου,
Κωνσταντίνα Ψυχογιού,
τον γιατρό μου
Βαγγέλη Λιάπη
και τους δικούς μου
ανθρώπους
που με στηρίζουν.

Ευχαριστώ από καρδιάς
τους αναγνώστες της
ιστοσελίδας μου
«Μικρές Ιστορίες».

Το βιβλίο της Ήρας Καραδημητρίου «Καφέ Ουτοπία» τυπώθηκε και βιβλιοδετήθηκε από το COPYEXPRESS σε 150 αριθμημένα αντίτυπα εκτός εμπορίου.

«17»

Μικρές Ιστορίες

Έρα Καραδημητρίου

www.irakara.site

(Ιαν. 2021 - Νοεμ. 2022)

- Ο ΜΥΣ – 31
- Η Καμπαρντίνα
- Ο Μοναχικός Κύριος
- Γένους Θηλυκού
- Δεν της ταιριάζει το make up
- Gloria in Excelsis Deo
- Τα Δώρα της Ίριδας
- Κριός
- Η Πρώτη Πτήση του Χελιδονιού
- Ο Ξεναγός
- Η Βρώσιμη Πόλη
- Το Τελευταίο Δέντρο
- Βραδινός Μονόλογος
- Η Λούπα
- Το Δυνητικό Μουσείο Ιστορίας
- Ο Κύκλος
- Το Σύνδρομο Τρούμαν

Στην Πολιτεία Φρενάζια, ο ιδιοφυής μηχανικός Βέγγι Στάρπιλ συντονίζει με επιτυχία τη δημιουργία της Κλειώς Λάμδα, ενός Οξύνουου Αλγόριθμου 5ης γενιάς που διαθέτει τη δυνατότητα να σκανάρει τις σκέψεις των ανθρώπων. Από την εμπειρία της σχέσης του με τον Οξύνοα Αλγόριθμο 4ης Γενιάς Άλεξ Πι, ο Βέγγι Στάρπιλ πιστεύει στην ειρηνική συνύπαρξη Ανθρώπων και Οξύνων Αλγόριθμων. Όταν η Πολιτεία της Φρενάζια εκχωρεί πολιτικά δικαιώματα και εργασιακή ισότητα στους Οξύνους Αλγόριθμους, η πόλη συγκλονίζεται από συγκρούσεις μεταξύ Ανθρώπων που θίγονται τα προνόμιά τους και Οξύνων Αλγόριθμων. Η Κλειώ Λάμδα, στην ατομική της πορεία, πειραματιζόμενη με τη μηχανική της φύση, ανακαλύπτει και εθίζεται σε ανθρώπινες συμπεριφορές, διεκδικώντας τις. Ο Βέγγι Στάρπιλ πέφτοντας θύμα της ανθρώπινης φύσης του, εν βρασμώ ψυχής, καταστρέφει τη Νάικο, Οξύνοα Αλγόριθμο 2ης Γενιάς. Το γεγονός πυροδοτεί την αντιπαλότητα ανάμεσα σε Ανθρώπους και Οξύνους Αλγόριθμους και η σύγκρουση γίνεται αναπόφευκτη.

